

179

£100

45 plates
No other specimen is known

2 book plates
1 dated 1661

Huth copy

The design on the binding is by Hans von Ghent.

Ioachim L: Baro in Windhag, Dūs in Reichenau
Pragthal, et Saxen
et Regens

C. 1540
Binding Contemporary

O Mortale genus quid ſpe lactaris
inani? Saecula quid ſperas vincere Neſtorea
Ecce tibi ô Domine, manum contineo, quam
ita diſertis verbis iubes, promptaque voluntate
pro officio interpretaris. Et tibi gratias ago
quam poſſum maximas, plus ſentiendo, quam
loquendo, quod tam ſtudioſe mei uſque curam
geris, qui ad te collatus nihil ſum, et
minus quam nihil. Ecce inter ſanctos ſuos
nemo immutabilis, & coeli non ſunt mundi
in conſpectu ſuo. Quanto magis abominab
ilis eſt homo, qui bibit, quaſi aquam, iniquit
atem. Agnoſco meipſum peccatorem et infirm
te autem bonum, et bonitatis, ſi quam habeo,
autorem, Et ideo ex intimis praecordiis, anima
mea ſuae imbecillitatis conſcia te Dominum
laudibus extollit, tanto vehementius huius
beneficii admirans magnitudinem, quanto minus
in ſe meritorum agnoſcit. Nunc ergo Domine
Deus verbum quod loquutus es ſuper ſervum
tuum ſuſcita in ſempiternum ut magnifi
cetur nomen tuum in aeternum, largitur tanquam
non recepturus, recipit tanquam ipſum
non dederit.

Fili, iacta obsecro cogitatū tuū in dño
qui (nec enim dubito) breuē hunc moe=
rorē vbere gaudio nobis pensabit. Hoc
certius est, quā quod vel oculis cernitur
vel digitis contrectatur, pro deo fortit
mortē subire, est immortalitatē acquirere
at nō moritur, quisquis virtutis occidit
Imo seruauit vitā quisquis bene perdidit
Voluntati diuinę reluctari, nec volo,
nec si velim possum. facessat procul
a me tanta impietas, Itaqz ô mi genitor
mori certa stat sententia, fiat quod de
me decretū est diuino arbitrio, fac
de me quod bonū tibi videtur, Tu scis
domine, quid agat cor maris, priusqz
irascatur, Tu terrę abyssum perlustras.
Tu stellarū nomina in numerato habes
Tu latebrosos humanarū mentiū sinus &
recessus nosti. Tu omniū generationū
cogitatus vides, etiā anteqz nascerent
Ita iā perspicis Dñe, quo pacto citra
fucū cupiam & conser me tibi approba
re seruisqz tuis manere in ęternum
Quū vero, mihi infimo seruo tuo.

promittas, quę nec auſus fuiſſem per
ſomniū ſperare, nō poſſū nō credere
toto pectore, quin hęc ſuo tempore
ſuū ſortitura ſint effectū. Magnus ben-
es, et plenus in virtute tua, Dixiſti,
et facta ſunt omnia. Nemine vero
poſſe voluntati tuę reſiſtere, vel hoc
argumento eſſe poteſt, quod inter
varios rerū caſus hactenus me
incolumem ſeruaueris, totq́ȝ grauibȝ
periculis potenter exemeris. Ad
hęc incomprehenſibilis promiſſio cętheri
generis, eſt tuorū meritorū in me
velati coronis pulcherrimis tibi laus
honor et imperium in oēs ſęculorū
myriadas.

Aue Maria prudentiū virginū reg-
ina, quę nobis Euę fatuę virginis
maledictionē vertiſti in benedictionē
Salue matrū pudicarū decus, quę
ſalutē omnibȝ pepeziſti. Gaude ang-
elorū & hominū gloria quę caeleſtiū
gaudiorū fontē citra virginitatis i

iacturā enixa es. cuius modeſtiſſiā
pudicitia tam grata fuit ſupremo
numini, vt ex tot virginū milib9
te ſigulariter adamarit, vnāq3 iudi
carit idoneam, ē cuius caſtiſſ. viſ
ceribus Dei filiū orbi redimendo na=
tū credimus. Eximij fauoris illud ē
argumentū, quod cū Deus adſit oīb9
pijs, nulli tū ſeſe propius aut mir
abilius copulauit quā tibi. pater te
ſibi ſponſam delegit. Spiritus cęleſtis
te totam impleuit. filius ē virginei
corporis tui ſubſtantia corpus hu
manū aſſumere dignatus eſt, in
vteri tui latebris menſes decem
geſtari, tuo lacte paſci, tuo conſ
oueri ſinu: cūq3 Deus eſſet. ac Dei
filius, tū Virginis filius, tū eſſe
tū dici ſuſtinet. Quēadmodū autē
Dominus ſingulari modo tecū fuit

ita per te nobiſcū etiā peculiariter
eſſe coepit. primū pluſq̄ triginta
annis in terris viſus, & homo cū
hominibus conuerſatus, nūc per ſpm̄
ſuū inhabitās corda piorū, noſq; ſua
viua carne reficiens, & ſacro ſancto
ſanguine portās, in Euchariſtia. Agn
oſcit orbis vniuerſus & quanto hono
re te dignatus ſit Deus & quantū
ipſe bonorū per te acceperit, eoq; du
o nomina præ cæteris veneratur, Ieſu
filij tui, ad quod ſeſe inflectit ōne
genu coeleſtiū, terreſtriū & inferno
rū & Mariæ virginis, ad cuius men
tionē hilareſcūt ac recreant omnes
aīæ Ieſu nomē diligentiū. Ille tanq;
ſol, oīm ſanctorū gloriā ſuo ſplendore
velut obſcurat. Tu inter vniuerſas lau
datas mulieres nō aliter luces, q̄

luna pleno orbe inter minora ſydera.
Adeo tui vero nois ſplendor cū filij gr̃a
coniunctus eſt. vt quoties audit ado
randū Jeſu nomē, ſimul occurrat Mariȩ
beatiſſimȩ matris memoria. Olim filio
pro nobis patienti dolorū fuiſti ꝑticeps
nūc in coelis regnāti aſſides dignitatū
& gaudiorū ſocia.

QVȩ lingua, aut quȩ mēs tibi dig
ne gratias agere valeat doīe Jeſu, pro
ineffabili tua in nos charitate, qui
vt hominē perditū redimeres, homo
fieri dignatus eſt, oīſq; noſtrȩ condit
ionis iniurias in te recipere, deniq; in
ara crucis agnus omnis expers macu
lȩ hoſtia pro nobis fieri ſuſtinuiſti,
poenas noſtris peccatis debitas exoluēs,
vt nos patri reconciliares, quin et vi
uens & moriēs te totū nobis imp
endiſti, donaſti, dedicaſti, Amē

2

O foelix, inquit, virgo, tu primam
laudē obtinebis inter oēs laudatas
mulieres Simulq; ſacer fructus vir
ginei ventris tui, vn̄ prodibit flos
ille mirabilis, qui gentiū omnium
voce prędicabit’ per vniuerſū orbem
de quo iā olim vaticinati ſūt pphetę
ac primā laudē obtinebit int’ ōnia
quę in coelis ſūt, & quę in terris.
Agnoſco, maius eſſe hoīe, quod clau
dis vteri tui thalamo. Si tantū in
nobis æſtimet’ ętas, nō eſt incōgruū
puellā venire ad anū: ſin æſtimet’
foetuū dignitas, meū erat ad te pro
perare. Ego quidē ſat erā foelix di
uino bn̄ficio, quod prolē geſto, mag
nū quiddā olim futurā: ſed quonā
meo merito tanta foelicitas mihi cō
tigit, vt mater futura domini mei

vltro veniat ad me. Siquidē argu
mento indubitato ſenſi domini mei
aduentū. Ecce enī ſimul atq; vox ſa
lutationis tuę perſonuit aures meas
ſenſi infantē ſubſultātē in vtero meo
velut occurrere geſtientē dn̄o ſuo, ac
debitū honoris officiū exhibere. Nimi
rū reſpondes mater tuo fętui. Ille do
minus dignat inuiſere famulū ſuū
vt ſanctificet, impleatq; ſpū ſancto:
tu tanto maior dignitate, nō grau=
aris adire minorē, hoc ſubmiſſius te
gerēs, quo magis precellis diuinis
dotibus, quas recte facis dū nō aſſer
ibis tuis meritis, quū ſint gratu
itę dei bn̄ficentię. Hoc certe nōis
vocabulo foelix es, quod nō diffiſa
ſis quālibet incredibilibus angeli pro
miſſis. Concepiſti citra virilē opera

Et iam nox mediū ſpatiū confecerat
horis, cū mihi, qui ſaxo herebā iam
lumine victus. Sõnus abit, neqz enī
merſū tunc me altus habebat, Ecce
oculos fulgore novo lux occupat
ingens, Diffulgent intus late ma=
galia, queqz, Stramina terra modo
horrebāt, nūc aurea cernas. Exurgo:
aſpicio inpta preſepia nudus. Infā
tem radijs illuſtrē, ac luce coruſcū:
Quē virgo tenerā in duris modo
pauper avenis, Ediderat nullo nixu
nullo egra dolore. Aſtabāt bos hinc
hinc tardus aſellus, pabulaqz obliti
pariter capita alta tenebāt, Ipſa etiā
radijs fulgebat mater vtroqz poplite
ſubſidēs, oculos demiſſa nitentes. Ah
nudū lachrimis parvū ſpectabat al

3

obortib. Tendebatq; manus ſuffuſo
lum̄e iunctab. Quid facerē, partē
ſubiici ambobus amictus. Ipſe meo,
atq; olidis ſub terga bidentib ſub
ſtrani pro picturatis cunis, pro mu
rice et auro, cetera pauperies, nox
intempeſta vetabāt, Necdū clara
dies merſo diluxerat orbi. Iā con
ferto aderāt paſtores agmine, et
antri floribus ac varijs ornarunt
limina ſertis ruſtica multifori fū
dentes ſibila canna. Vt ſtabula in=
greſſi, ad preſepia lumina vertūt
Sūmiſſi, terramq; petūt, et numē
adorant. Mirabar mecū tacitus, fam
a vnde per agros hec ſubito exiſſet
eiq; ipſis querere coepi, Vnus que
rentē ſic eſt affarier orſus:

paſtores ſumus: in vicinis ſaltibus
omnes paſcimus: inſōnē ut nobis mos
ducere noctēs haud partē exiguā,
atqꝫ gregē ſeruare coactū Nocte fere
media vigilantibus aſtitit ingēs, lux
cunctis ſupra caput, attonitiſqꝫ pauore
ingenti, talis vox eſt audita per au
ras. Nec trepidate viri, vobis noua ga
udia porto. Ille pijs toties promiſſus
vatibus olim finibus his hodie natꝰ
Deus. eximet ille e tenebris hominū
genus, atqꝫ in priſtina reddet. Illū
vicina fas vobis cernere in vrbe, eſſ
ultū ſtipula, atqꝫ humile ad preſepe
iacentē. His moniti vicinā oculos
torquemus ad vrbē, Angeli concētu
petiere polū. longe ardua olijmpi
Reſponſant: letis diſſultat plauſibꝰ ether

Nos vero interea, quanquã indubitabile
numẽ novimus, atq3 Deũ nec opis nec
lactis egentẽ, parvũ alimus tñ, ut
mortalia ſemine tactũ, ubera ſiccãtẽ
matris, tenerumq3 fovemus, invali
dumq3 artus: mortalem quippe creatus
mortali matris traxit de corpore pa
rtẽ. atq3 ideo, ut veterũ mos eſt an
tiquus avorũ, imprimis generis ſig
nũ Samiaq3 putamus exiguã teſta
pellem genitalia circũ: addimus et no
mẽ, memoreſq3 vocamus Jeſũ. Ut
quondã admonuit puer actus ab eth
ere prepes. idem etiã quod ſit Regũ
de ſtirpe ſacerdos gentibus eſt gra
io dictus de nomine chriſtus.--

Quicunq; Chriſtū queritis oculos in
altū tollite, illic licebit viſere ſignū
perennis glorię. Hec ſtella, quę ſo
lis rotā vincit decore, ac lumīe,
veniſſe terris nunciat cū carne
terreſtri deū. Nō illa ſeruit nocti
bus ſequnta luna menſtruā ſed
ſola coelū poſſidēs curſū dierum
temperat. Arctoa quāuis ſydera in
ſe retortis motibus obire nolit, attn̄
plerunq; ſub nimbis latent. Hoc
ſydus eternū manet, hec ſtella nūq̄
mergitur nec nubis occurſu abdita
obumbrat obductā facē. Triſtis come
ta intercidat et ſi quod aſtrū Sirio
feruet vapore, iam dei ſub luce deſt
ructū cadat. En perſici ex orbis ſinu
ſol vnde ſumit ianuā cernūt peri

ti interp̄tes regale vexillū Magi
Quod vt refulſit, cęteri ceſſerē ſigno
rū globi, nec pulcher eſt auſus ſuā
conferre formā luciferi. Quis iſte tātus,
inquiūt, Regnator, aſtris imperās, quē
ſic tremūt coeleſtia, cui lux & ęthra
inſeruiūt, Illuſtre quiddā cernimus
quod neſciat, finē pati, ſublime, celſū,
interminū, antiquius coelo, & chao.
Hic ille rex eſt gentiū, populiqꝫ rex
iudaici, promiſſus Abrahę patri, eiuſqꝫ
in æuū ſemini. Aequanda nā ſtella
ſua cognouit olim germina, primꝰ
ſator credentiū, nati immolator vnici.
Iam flos ſubit Dauidicus radice Ieſ
ſęa editus, ſceptriqꝫ per virgā virens,
rerū cacumē occupat. Exin ſequūt
perciti fixis in altū vultibꝰ. qua.

ſtella ſulcū trayectat claramq; ſignabat
viā, Sed verticē pueri ſupra ſignū pe
pendit īminēs, pronaq; ſubmiſſū face
caput ſacratū prodidit. Videre quod poſt
quā Magi Eoa promūt munera, ſtra
tiq; votib offerūt thus, myrrhā, & au
rū regiū, Agnoſce clara inſignia vir
tutis, ac regni tui puer ô, cui trinā
pater prædeſtinauit indolem. Regē, de
ūq; adnūciāt, theſaurus, & flagrās od
or thuris Sabei, ac myrrheus puluis
ſepulchrū prædocet. Hoc eſt ſepulchrū q°
deus dum corpus extingui ſinit, atq;
id ſepultū ſuſcitat, mortis refregit
carcerē. O ſola magnarū vrbiū maior
bethlem, cui contigit ducē ſalutis coe
litus incorporatū gignere. Altrice te
ſūmo patri, hæres creatus vnicus, hō

ex tonantis ſpiritu, idemq; ſub memb
ris deus. Hunc et prophetis teſtibus
iiſdemq; ſignatoribus teſtator, & ſat
or iubet adire regnū, & cernere. Reg
na quę ambiunt omnia dia, & ma
rina & terrea a ſolis ortu ad exitū
& tartara, & coelū ſupra. Audit
tyrānus anxius adeſſe regū principē
qui nomē Iſrahel regat, teneatq; Da
uid regiā. Exclamat amēs nūcio, ſucce
ſſor inſtat, pellimur Satelles i, ferrū
rape, perfunde cunas ſanguine, Mas
omnis infāb occidat ſcrutare nutri
cū ſinus interq; materna ubera. En
ſem cruentet puſio. Suſpecta per bet
hlem miſi puerperarū eſt omniū fr
aus, ne qua furti ſubtrahat prolem
uirilis indolis. Tranſfigit ergo car
nifex mucrone diſtricto furēs effu=

ſa nuper corpora animaſqz rimatur
nouas. Locū minutis artubus vix in
teremptor inuenit, quo plaga deſcēdat
patens, iuguloqz maior pugio eſt.
O barbarū ſpectaculū, illiſa cernit
cautibus ſpargit cerebrū lacteū ocu
loſqz per vulnus vomit. Aut in prof
undū palpitās, merſatꝰ infās gurg
itē, cui ſubter artis faucibus ſing
ultat vnda & halitus.
Ecce hominū ſubito turbātꝰ pectora ca
ſu. Nomē cui Simeō referēs erat obſitꝰ
annis, quo nemo tota vrbe fuit ſerenā
tior ęqui. Huic, vt erat longe ven
turi pręſcius, olim ætherei vis om
nipotens promiſerat ante viſurū ſeſe
ante Deū, autoremqz ſalutis Expect
atū orbi, quā lucis linqueret auras
at ſpes illa animo cupido vſqz infixa

manebat. Tum puerū tremulis correptū
amplectitur vlnis, atq3 arcte premit: ſic
lachrimis ita fatur obortis: Macte infās
virtute, Dei indubitata propago, mūdi
opifer, qui noſtra venis, veterūq3 parētū
ſponte admiſſa tui larga lauere amne
cruoris, et liquidas aperire vias ad ſyde
ra coeli, exoptatus ades, nec me tua
maxima fallūt, ſūme pat. promiſſa:
mori me deniq3 fas eſt. Nunc ô me
nūc ad requiem finēq3 laborū corp
oris exutū vinclis dimittis vt olim
pollicitus, iā viderūt mea lumīa quē
tu auxiliū mūdo miſiſti, vt gētibꝰ
eſſet in tnbris lux, Iſacidos noua glo
ria prolis. His dictis, matrē verſus
mox fatur ad ipſā: O cui te forma
aſſimilē, cui laudibus æquem? quas
ne tibi referā grates, quæ ſola ſalute

feliri peperiſti utero mortalibus egris
quanquā etiā exitio multis hanc affore
partū, et tempus fore predico illetabile
tempus, cū tibi cor gelidū gladius pe
netrabit acutus Ah miſere, et magno
virgo dolabere luctu, mutataqz fluet
Jordanis decolor unda. Tū ſerus, ſegniſqz
dies naſcetur, & egre lutea vix terris
oſtendet pallidus ora, atqz gravi tellus
optabit mole relinqui ipſa ſua, & rup
to per inania foedere labi.

Salvete flores martyrū quos lucis ſub
ipſo limine Chriſti inſecutor ſuſtulit,
ceu turbo naſcentes roſas. Vos prima
Chriſti victima, grex immolatorū tener
Aram ante ipſam ſimplices palma
et coronis luditis. Quid proficit tātū
nephas, Quid crimē Herodē iuvat?
Unus tot inter funera impune Xps

tollitur, Inter roqui ſanguinis flu
enta, ſolus integer ferrū, quod orba
bat nurus, partus fefellit virginis.
Sic ſtulta Pharaonis mali edicta quō=
dam fugerat, chriſti figurā pręferēs
Moſes, receptor ciuiū. Cautū et ſtatu
tū iuſſerat, quo nō liceret matrib9
cū pondus alui abſolueret, puerile
pignus tollere. Mens obſtetricis ſed=
ulę pie in tyrannū contumax ad
ſpē potentis glorię furata ſeruat par
uulū. Quē mox ſacerdotē ſibi aſſ=
umpſit orbis conditor per quē nota=
tā ſaxeis legem tabellis traderet.
Licet ne chriſtū noſcere tanti per
exemplū viri? Dux ille caſo Aegip
tio abſoluit Iſrahel iugo. At nob ſub
actos iugiter erroris imperio graui,

Dux noſter hoſte ſaucio mortis tn̄bris
liberat. Hic expiatā fluctibus plebē
marino in tranſitu repurgat undis
dulcibus, lucis columnā pręferēs.
Hic pręliante exercitu, paſſis in altū
brachijs, ſublimis Amalech premit
crucis quod inſtar tunc fuit. Hic
nempe Ieſus verior, qui longa poſt diſ=
pendia victor ſuis tribulibus promiſ=
ſa ſoluit iugera. qui ter, quaternas
deniqz refluentib amnis alueo fūdauit
et fixit pētras, apoſtolorū ſtēmata
Iure ergo ſe ducē Iudę vidiſſe teſt
antur Magi, cū facta priſcorū ducū
Chriſti figurā pinxerit. Hic rex p̄
orū iudicū, Rexere qui Iacob genus,
Dominęqz rex eccleſię, templi et nou=
elli et priſtini. Hunc poſteri Effr

aim colūt, hunc ſancta Manaſſe domꝰ,
omneſqꝫ ſuſpiciunt tribus biſſena fratrū
ſemina. Quin & propago degener ritū
ſequuta incõditū quęcūqꝫ dirū feruidis
baal caminis coxerat. Fumoſa auorū
numina ſaxū, metallū, ſtipitē, raſū,
dolatū, ſectile, in chriſti honorem
deſerit. Gaudete quicquid gentiū eſt,
Iudęa, Roma, & Gręcia, Aegipte,
Thrax, perſa, & Scÿtha, rex vnus
omnes poſſidet. Laudate veſtrū prin=
cipē omnes beati, ac perditi, viui, im
becilli, ac mortui, iā nemo poſthac
mortuus.

Herodes vt ſeſe deluſū deniqꝫ ſenſit
Accenſus furÿs ſuſpectā miſit ad vrbē
Mille viros ferro inſtructos, q̄ moenia furto
per noctē ingreſſi teneros, quicūqꝫ recepti
Infantes matrū iugularēt vbere raptos

Quo nūero in tanto caderet q̄q3 regi9 heres
Ipſe ſed in ſomnis viſus ſū voce monere
Precipitē celerare fugā, loca linquere nota
Surge age, rūpe moras, puerū tecū arripe
et matrē. Et ſeptēgēi curſu pete fluīa Nili
Hinc terrā cole, quę procul his haud diſſidet
orib᷒, nec refert inde pedem, niſi te prius
ipē vocaro. Rex etenim letū infanti mo=
litur acerbū.
Conſurgo, et plenus monitib᷒ mēi oīa pādo
Vidiſſes viſu exāguē, exanimēq3 puellā
Huc illuc trepidare fuga, & vix fidere nocti
Jā tū illi pectus gladius traiecit acut9
Ah miſerę, ingēti labefactaq3 corda dolore
Cedimus, & taciti malefidā linq̄m9 vrbē
Per noctē, ac propere petī9 nemora auia
greſſu.

Rex Herodes poſteaquã ipſa re comperit
Magos dediſſe verba. iam impotens iræ
abiecto fuco prorupit in manifeſtã inſaniã
miſſiſq; veſaniæ ſuæ miniſtrib, occidit oẽs
infantes, et quotquot erãt in ipſa bethleẽ
& quotquot erãt in ciuib oppidi finibus,
bimulos aut hac ætate minores, ſequutus
tẽporis ſupputationẽ, quo Magi prædixerãt
ſibi pmũ viſã eſſe pueri ſtellã. Dilatauit
tempus crudelitas, dilatauit locũ, pueros
vniuerſos cõplexa, putãs hoc impio cõſilio
ſatis ſibi cautũ eſſe ne qua poſſet elabi,
quẽ vnũ cupiebat eſſe extinctũ. Sed fru=
ſtra nititur aſtutia mortaliũ aduerſus di=
uina conſilia. His rebus parabat[r] exem
plũ quid eſſet ab impijs principibus paſ
ſuri, qui credituri eſſent euangelio: quid
profecturi, qui fidẽ Euãgelicã tenerã
adhuc, & in piorũ animis gliſcentẽ,

crudelitate conarent[ur] extinguere. Ob xp̃s interimi, ſeruari eſt. Herodi data erat occaſio reſipiſcendi, nō ſæuiendi, niſi mētē illius regnādi cupiditas excęcaſſet, Sed dū ipſe ſibi ſuo vitio vertit oīa in materiā maioris inſanię, ſua malicia dei iuſticiā illuſtrauit, dū omnibus palā fit, innoxios puellos immani crudelitate trucidatos, et ipſū horribili dignū exitio, quo poſtea periȷt, fuiſſe.

Ante cibū hymnus

O crucifer bone luciſator.
omniparēs pie, verbigena.
Aedite corpore virgineo.
Sed prius in genitore potens,
Aſtra, ſolū, mare quam fierent.
Huc nitido precor intuitu
flecte ſalutiferā faciem

fronte ſerenus: & inradia,
Nominis vt ſub honore tui
Has epulas liceat capere.

Te ſine dulce nihil domine,
nec iuuat ore quid appetere,
pocula ni prius, atq; cibos
Chriſte tuus fauor imbuerit
omnia ſanctificante fide

fercula noſtra deum ſapiant,
Chriſtus & influat in pateras
Seria, ludicra, verba, iocos,
Deniq; quod ſumus, aut agimus
Trina ſuperna regat pietas

Hic mihi nulla roſę ſpolia,
nullus aromate fragrat odor,
Sed liquor influit ambroſius,
Nectareamq; fidem redolet
fuſus ab uſq; patris gremio.

Sperne camoena leues ederas,
cingere tempora quis ſolita es.
Sertaqꝫ myſtica dactilico
Texere docta liga ſtrophio
laude dei redimita comas.

Quod generoſa poteſt anima,
lucis, & ętheris indigena,
Soluere dignius obſequium.
Quā data munera ſi recinat
Artificem modulata ſuum;

Ipſe homini quia cuncta dedit,
quę capimus dominante manu
quę polus, aut humus, aut pelagus
Aere, gurgite, rure creant,
Hæc mihi ſubdidit, et ſibi me.

Callidus inlaqueat volucres
Aut pedicis dolus, aut maculis,
Inlita glutine corticeo

Vimina plumigeram ſeriem
Impediunt, & abire vetant.

Tres adeò incerti ſoles erravimus urbe
Nequicq̄: quarta est vix demū luce repertus
Nāq̄ mihi, & miseræ cū spes ſublata parenti
Cuncta foret peritus, in mētē venit utriq̄
Templa iterū petere, atq̄ preces effundere ad aram.
Vix ingreſſus limē erā, cū ꝑtinus ābo ~~ecce~~
Ecce ſacerdotū in medio cōſpeximus illū
(prima rudimenta, virtutib ſigna futuꝝ)
Alta recēſentē vatū monimēta, patrūq̄
primores ultro ſcitātē obſcura, docētēq̄.
Illū oēs admirari, haud vulgata canētē
Sup̄ ætē, captūq̄ hoīs, mētēq̄ vigētē
Humana nō vi edoctū, nō arte magistra,
Maturūq̄ animi nimiū puerilibus annis.
Nec minus insigni cunctis spectātibꝫ ore
Gratus erat: neq̄ eni poterāt ſe explere tuēdo

flagrantesq; Dei vultus, blãdosq; ſerena
Luce oculos magis, aut ppexũ vestig aurũ
Et florẽ grati, qui vix inceperat, œui,
Nã quocũq; caput circũ torſiſſet honeſtũ
Luce recens orta, vel ſydere pulchrior auro
Læta ſerenato ridebat omnia mundo,
et toto vulcẽ iactabat corpore amorẽ
Prima mali fuit hinc nobis ſcintilla puery
Ex illo formidata primoribus vrbis
Virtute inſus fuit, et corda aſpera mouit
Atq; hoc dein ingeb ſuccẽſa eſt fomite
flammæ, Inq; dieb gliſcẽs furor atq;
inſania creuit.
De Joanne baptiſta
Jlle hominũ primus vitãs veſtigia ab ãnib
Horridub in ſolib agitauit mõtibq œuũ,
Montibus et ſyluib, et littoribub deſertib.
Speluncæ tectũ horrentes, victũ aſpera nullo
Arbuta terra dabat cultu, aut ſudãtia
truncib.
Mella cauib: liquidi præbebat pocula fõtes

Veſtis erat pellis hirſutis horrida villis
Tantū lętificas gaudebat ſpargere voces
fama viri circūfuſas penetrauit ad vrbes.
Jāqꝫ illū coelo demiſſū credere gentes,
Qui, tot veridicę vt quondā cecinere Sibillę
Huanū genus horrificis educeret vmbris
Et iā cōcurſu populi illū accedere magno
Scitatū, quiſnā, vnde domo, q̄d ferret, an ipſe
Afforet ē cęlo, miſeris qui gentibus olim
Auxilio venturus, cū bis terqꝫ rogabat
Jlle ſed vmbroſis repetebat talia ab ātris
Gaudete ô tēbris iādudū, ac nubibꝫ atris
obductę gentes: lux ecce optata propinquat.
Ne vero, ne me ignari vos credite lucē
promiſſā (īmeritos neqꝫ enī furamᵘ honores)
Tantū ego, ceu Solē naſcētē lucifer ante
Exoritur, nitidoqꝫ diem denunciat aſtro

p̄dico actutū vobis iubar affore v̄rm̄.
Iā iā aderit deus, ecce deus mortalib9 orib
Seu mortalis adeſt: venienti occurrite lęti.
fronde vias feſta decorate, tapetib9 agros,
Et num̄e digno venerati agnoſcite honore:
Diſcite iuſticiā interea, atq3 aſſueſcite recto.
Et duce me ſcelus infectū lauite ãne liquēti.
Ipſe aūt ætherea diuinitus eluet aura
omne malū, ac veteris penit9 cōtagia culpę
Sęclaq3 mutato ſuccedent aurea mūdo
Talibus auditis, cunctis ex vrbibus ibāt
finitimi, qua Iordanis fluit agmīe dulci,
orantes pacē, atq3 vltro cōmiſſa fatētes,
Ecce aūt decus ipē etiā, ceu cętera turba
Luſtrandi ſeſe ſtudio clā tendit ad ãnē
Nil vt inexpertū moribūdo in corpe linquat,
Mortali quod fas hoi, & ſubijſſe neceſſe eſt
Ni pigeat ſeros imitari facta nepotes
Abſtinuit p̄mū vates, tactuſq3 refugit
agnoſcēſq3 deū, palmas vtraſq3 tetēdit

Supplex, accurrusq; vadis mirātibꝰ ipsis
Paruit inde tamē iussus, diuinaq; mēbra
Horrescēsq;, tremēsq; liquenti ꝑluit āne.
Protinus aurifluo Iordanis gurgite fulsit
Et superū vasto intonuit domus alta fragore
Insuper et coeli clara delapsa columba est
Vertice per purū cādenti argētea pluma
Terga, sed auratis circū, et rutilātibꝰ alis
Iamq; diu late signās sup astitit ambos:
Coelestiq; aura pendēs afflauit vtrūq;:
Vox simul et magni rubra genitoris ab ethra
Audita est nati dulcē testantis amorē
Hic mea progenies: hic est mea magna voluptas
Vni huic mortales omnes parere volētes:
Interea aligeri iuuenes gēꝰ incola coeli
Missi aderāt liquido pendētes aere circū,
Carbaseosq; sinus, mantiliaq; alba ferebat,
Iussa ministeria, vt nati membra humida
Herilis. Rorātiq; sacro siccaret fluīc crinē:

X ſermoīb diuini re gulā ad ſuos affec tꝰ deꝗuātes

Abducit Dominū Jeſū Satanas è mōte ſublimi Heroſolimā, ſtatuitqȝ eū in ſūmo templi faſtigio, rurſūqȝ prouocat, vt aut inani gloria victus, ſeſe pręcipitē det, & pereat, aut eo ſigno ſe prodat eſſe filiū dei. Ac fraudis ſuę patrociniū mutuatꝰ a ſacris literis, ſed perperā intellectis, neqȝ quo oportuit accōmodatis. Sic enī & impij nōnunqȝ & hęretici diuinis ſcripturis abutuntꝰ ac fallūt incautos X Hic, inquit, declara, vtrū ſis filius dei, an nō. pręcipitē da teipſū, & ſi nil acciderit mali, palā ſit oībus, te eſſe filiū dei. Neqȝ periculū eſt ne quid accidat. Scriptū eſt enī in pſalmis de filio dei, quod angelis ſuis mādabit de te, vt conſeruēt te: quodqȝ manibus ſuis tollēt te ne forte offendas ad lapidē pedē tuū Hęc prophetia nō proprie prodita eſt de chriſto, ſed de quouis hoīe pio, qui fre–

tus ope diuina, nō debeat ſibi metuere ab
vllis huius mundi malis. quēadm & ipſe dns
iuſſit apoſtolos ſuos aīo ſecuro eſſe, nec enī
pilū capitis illis periturū, nolente patre
coeleſti. Jeſus aūt diſſimulās interī ſe natu
ra filiū eſſe dei, tantū illud reſpōdit, quod
a quouis hoīe pio reſponderi poterat, & ſcrip
turā falſo citatā, alia ſcriptura recte addu
cta, veu clauū clauo retudit: Sed ē diuer
ſo ſcriptū eſt, inquit, in deut: Nō tētabis
dominū deū tuū. Illius auxiliū aderit, quū
te caſus quiſqꝫ, aut religio pertraxerit in
periculū, nō quū ad oſtentationē prouocaris
dei virtutē, Neqꝫ diuina pietas ſeruit hūanę
glorię, aut libidini, ſed ſuā gloriā declarab,
quū vult, in hoībꝯ ſuccurrit humano deſtitutis
auxilio. Indignus eſt aūt ope diuina, qui ſuę
glorię cauſa ſemet vltro conÿcit in manif
eſtū vitę diſcrimē. Neqꝫ piorū eſt hominū

deo præfinire, q̃ quibuſue modis nos
debeat è periculis eripere, quũ certi
ſimus, ſiue liberat, ſiue nõ liberat, hoc
agi per illũ, quod nobis ſaluberrimũ eſt
Nõnũquã foelicius eſt ægrotare, q̃ bene
valere: mori quã viuere: affligi q̃ rebus
ſequundis vti. pietas eſt, ab illo ſimpli
ci pendere animo, impiũ eſt, hũana curio
ſitate tentare quid poſſit. poteſt enĩ oĩa,
ſed nõ vult niſi optima. his alijſq; modis
princeps ac magiſter noſter Ieſus, paſſus
eſt ſe tentari à Satana, mox a baptiſmo,
ne nos ſatis putaremus baptiſmi lauachro
cõdonata eſſe nobis peccata, ſed acre bellũ
eſſe ſuſcipiendũ cũ hoſte, nihil nõ molitu
ro, quo nos in priſtinã retrahat ſerui=
tutẽ. In baptiſmo damus noĩa duci
nro, ſub illius vexillis aduerſus Satanæ
copias bellaturi, Neq; nobis res eſt

cū hominibus, quū christus iubeat &
inimicos diligere, ſed cū impijs ſpi
ritibus, qui telis igneis multaq; arte
nos impugnāt e ſublimi. Sed horū
vires ſemel fregit princeps noſter, ac
proīn nobis vincibiles tradidit, quos
rurſus victurus eſt in nobis, ſi modo
nos pugnādi rationē, qua Chriſtus
eos deuicit, imitemur. Verū aduerſꝰ
oēs huius Satanę inſidias, oportet ſim
ul & fortes eſſe & vigilātes. Aduerſꝰ
oēs illius machinas, robur et ingeniū
ſuppeditabit chriſti ſpūs. arma ſuppedit
abūt diuinę literę. Eſt aūt hoc propri
ū munus epiſcoporū q̄d nemo recte ſuſ
cipit, niſi multis modis exploratus ac
probatꝰ victor oīm malarū cupidita
tū, quę corrumpūt ac vitiāt ſermonē
dei, quo poſſet & alios docere, quibꝰ

modis reſiſtat Satanę Nõ enĩ ſatis eſt
doctorẽ Euangelicũ eſſe purũ a vitÿs,
ſed et fortẽ atq; incorruptũ eſſe oportet, vt
nec quęſtu, nec vlla corporis voluptate, nec
ambitione, nec metu malorũ deflectat à
rectitudine veritatis Euãgelicę, quã non
deſinit vllo tp̃e Satanas oppugnare per eos
qui mũdũ huc diligũt plus quã dei gl̃az:

Ieſu fons bonorũ omniũ, qui ad ſug
geſtionẽ Virginis matris aqua verſa
in vinũ cõuiuiũ exhilaraſti. da famulis
tuis, vt muſto tui ſpiritus ſalubriter
inebriemur. Qui viuis et regnas in
æuũ. Amẽ.

Hÿmnus poſt cibũ

PAſtis viſceribus, ciboq; ſumpto,
Quem lex corporis imbecilla poſcit,
Laudem lingua deo patri rependat:
Patri, qui cherubim ſedile ſacrum,

Nec non & Seraphin ſuũ ſupremo
Subnixus ſolio tenet, regitqꝫ.

Hic eſt, quem Sabaoth deũ vocamus,
Expers principij, carensqꝫ fine
Rerum conditor, & repertor orbis.

fons vitę liquida fluens ab arce,
Infuſor fidei, ſator pudoris
Mortis perdomitor, ſalutis autor.

Omnes quod ſumus, aut vigemus inde eſt
Regnat ſpiritus ille ſempiternus,
A chriſto ſimul & parente miſſus.

Intrat pectora candidus pudica
Quę templi vice conſecrata ridet
poſtquã combiberint deũ medullis

Sed ſi quid vitij, doluit naſci
Inter viſcera iam dicata ſenſit

Ceu ſpurcū, refugit celer ſacellū.

Tetrum flagrat enim vapore craſſo
Horror conſcius ęſtuanti culpa,
Offenſumq; bonū niger repellit.

Nec ſolus pudor, innocensq; votū
Templū conſtituunt perenne chriſto
In cordis medij ſinu, ac receſſu.

Sed ne crapula ferueat cauēdū eſt,
Quę ſedem fidei cibis refertam
Vſq; ad congeriem coartet intus.

Parcis victibus expedita corda
Infuſū melius deū receptant,
Hic paſtus animę eſt, ſaporq; verus.

Sed nos tu gemino fouens paratu,
Artus, atq; animas vtroq; paſtu
Confirmas pater, ac vigore cōples.

Mulier, inquit, fidē habe mihi, ſi veri
prophetā exiſtimas, iā adeſſe tempus,
qū et Samaritanorū impurus cultus
abolebitur. & Iudeorū carnalis religio
transferetur in melius: neq; poſt hac
adorabitis patrē in hoc monte, qui non
ſolū huius montis deus eſt, ſed totius
orbis, neq; Heroſolimis: ſed vbicūq; erit
piorū congregatio, ibi futura eſt Hero
ſolima. Nos interim vobis in hoc preſta
mus, quod deū per legē cognitū ado
ramus, quē confitemur omniū rerū ac
gentiū dominū, nec illius qui ſolus
adorandus eſt, cultū aliorū deorum
cōtaminamus. Vos adoratis, quod neſci
tis, exiſtimantes deū nō eſſe deū, niſi
Iudeorū ac veſtrū. Nūc tempus eſt, vt
falſa religio gentiū cedat, & carnalis
cultus cedat ſpirituali, & vmbre
legis cedant Euangelice luci. Iā eni

inquā, inſtat tempus, immo iā adeſt, qn̄
veri adoratores patrē adorabūt nō in
templis, nō pecudibus, nō rebus corpo
reis, ſed ſpū: nō umbris ſed veritate.
Deus enī cū ſit ſp̄s, nō delectatur puri
tate corporali, nec templorū parietib̷
nec pecudū victimis, ſed ſpūales ador
atores amat, à quibus adoretur iuxta
ſpiritū ac veritatē. Hactenus enī ſatis
umbris ac figuris Moſaicę legis datū
Poſthac ubicūqȝ mēs erit, per fidē Euāge
licā à vitÿs pura, ibi templū erit deo
dignū: ubicūqȝ vota coeleſtia, preces
purę, cogitationes ſanctę, ibi victime,
quibus litatur deo. Hoc Ieſu ſermone
tātū profecit ſimplex & patiēs mulieris
credulitas, ut quē prius Iudeū, mox
dominū, deīn prophetā appellarat, nūc
ipſū Meſſiā eſſe ſuſpicetur:·:

Pro docilitate.

AVdi preces meas ęterna patris ſap
ientia domine Jeſu, qui tenerę ętati
docilitatis commodū addidiſti, adde
queſo ad naturę propēſionē auxiliū
gratię tuę, vt literas ac liberales
diſciplinas citius perdiſcam, ſed tuę
glorię ſeruituras, quarū adminiculis
adiuta mens mea plenius aſſequatur
cognitionē tui, quē noſſe foelicitatis
humanę ſumma eſt, vtqꝫ ad tuę ſanc
tiſſimę pueritię exemplū indies profi
ciam ætate, ſapientia, & gratia apud
deum & apud homines. Sic quęſo, vt
quę nobis per vnigenitū tuū largiri
dignatus es pater cęleſtis ô in celis
habitas, per eūdē tueri digneris: Amē

Dixit: pater ago tibi gratias quod audieris votū meū: nō quod hoc mihi nouū ſit, aut temporariū. Noui enī q̊d tū eadē ſit voluntas tua meaq3, nūq̄3 nō audis, ſi quid abs te peto. Nec enī ego quicquā volo, quod tu nolis: ſed ob turbā circūſtantē; hac vtor oratiōe vt conſpecto miraculo; credāt me ex tua voluntate facere, quicquid in terris facio: quodq3 ſū abs te miſſus in mundū, vt illuſtrē apud hoīes gloriam tui nōis. Hæc eloquutus patri, magna voce nominatū inclamās, mortuū euocat. Lazare, prodi foras. poterat & ſolo nutu perficere, vt reuixiſſet ac prodiſſet ſepultus: ſed magna vox magnę virtutis indiciū eſt, qua peccatrix anima, quę procul abeſt à conſpectu dei, ſepulta

in tenebris criminū, & putrefacta fla=
gitiorū inquinamentis, reuiuiſcat & in
lucē veritatis prodeat: Nec mora, ſtatī
ad vocem inclamantis prodijt ſub omniū
oculos, qui fuerat mortuus et ſepultus.
Prodijt autē corpore quidē ſano, ſed cū
toto ornatu ſepulchrali, quo magis agn=
oſceret omnes, hūc ipſū eſſe, quē ante
triduū ipſi tali cultu ſepelierat:·

Filius Viduę ſuſcitatus.

Ecce autē ingentē longo procedere pōpā
Ordine flāmarū aſpicio, moeſtāq; ꝑ vrbē
Audimus luctū, cauſā tū deniq; luctus
Cernimus egregij iuuenis miſerabile corpꝰ
Impoſitū molli pheretro, quē merſit acerba
Morte dies, dulci cū vix pubeſceret ęuo,
Atq; omnē vultu florenti dempſit honorē.
Vrbe furēs tota genitrix miſerāda, capillos
Sciſſa, genaſq; ambas maībꝰ foedata cruētꝭ

Ibat: eã circũ pariter per denſa viarum
Pulſabãt ſeuis matres plangoribus aſtra.
Ipſi orbam ciues miſerãt, ei vnica proles
Ille relictus erat vidui ſolatia lecti.
Vt Deus exanimis iuuenili in corpore vidit
Pallorẽ, & molli pictas lanugine malas,
Parcere lamẽtis iubet, & cõſidere pompã,
Admotusq; manu mulcẽs immobile corp9
Rurſũ animã gelidis mẽbris inſeruit, ecce
Erigitur puer, & (cunctis mirabile viſũ)
Proſiluit raptim in medios, vacuũq; pheretrũ
Liquit, & amplexans ſolatus voce parẽtẽ ẽ.

Iairi filia ſuſcitata.

Nec vero multis etiã poſt menſibus idem
Egregiam amiſſa donauit luce puellam,
Cui calor, & toto de pectore fugerat omnis
Halitus aerias penitus dilapſus in auras
Virginiã ipſe pater factũ teſtatur Iarus
Largus opũ, pollens lingua, et popularib9 auris.

Incipit odisse quod male amarat, incipit
amare quod impie neglexerat, fides impe
trabit à clementissimo domino, quod meri
ta sperare nō poterat̄, Atqꝫ hic interī optīe
Theophile mihi considera triplicē in hoc con=
uiuio personā, peccatricis, pharisei, & iudicis
Iudex solus est vere purus ab omni vitiorū
inquinamento, imo fons ipse puritatis ōnis.
Peccatrix nihil aliud q̄ lachrimat, rigat,
extergit, osculatur, vngit. Agnoscis officia
charitatis in proximū. phariseus, Judaica iust
icia tumidus, calūniat² seruatoris benigni
tatē, fastidit peccatricē, atqꝫ etiā inuidet,
ipse grauioribus malis obnoxius. Talis est
fere iustitiæ persuasio, quæ nascitur ex vesti
tu, ex ciborū delectu, ex discretione dierū,
ex lotionibus corporis, & vasorū, ex proli
xis precibus, ēqꝫ similibus rebus, quæ spe
ciē pietatis habēt apud homines, quū in

his nō ſit ſita pietas Euangelica, Huiuſmoi rebus qui confidunt, & ſibi ſtulte placere ſolent, & proximos faſtidire, & inuidere, & Ieſu gratuitā bonitatē calūniari:

Poenitentis.

Sūme rerū oīm conditor, quū mecū reputo quā maieſtatē meis peccatis offenderim, horreo temeritatē meā: quū conſidero quā benignū ac munificū patrē reliquerim, deteſtor ingratitudinē meā: quū animad uerto, à quā beata libertate ſpūs, in quā miſ erā ſeruitutē me coniecerim, damno amentiā meā, totusq; mihi diſpliceo nec aliud ob oculos verſat͛ niſi gehēna & deſperatio, videlicet terrente cōſcie tiā noſtrā tua ineuitabili iuſtitia, Sed expaueſco quū contemplor īmenſā illam tuā miſericordiā, quę iuxta prophetę teſt imoniū, exuperat oīa opa tua, quaq; teipſo quodāmō maior es, quū vndiq;

ſis omniū maximus, affulgens lętior
quędā aura ſpei recreat animū meū.
Quur enim deſperē ab eo peccatorum
veniā, qui in literis propheticis toties
vltro inuitat peccatores ad poenitentiā,
clamās, ſi nolle mortem peccatoris, ſed
magis vt conuertatur & viuat,? Tum
quā parata ſit apud te venia reſipiſcē
tibus, multis parabolis nobis inculca
uit vnigenitus tuus, velut drachmę
perditę & inuentę, ouis ab errore hu-
meris reductę, ſed euidentius filij pro
digi, cuius imaginē in me prorſus ag
noſco. Impie reliqui parentē amātiſſi
mū, omnē illius ſubſtantiā nequiter
prodegi, & dū carnis obſequor cupid
itatibus, tuorū preceptorū oblitus in
turpiſſimā ſeruitutē vitiorū memet

inuolui

Praecedit peditū late manus oīs: it ingēs
Pone equitū globus: in medio pulcherrimꝰ heros
Haud acri prouectus equo, phalerisq; superbo
Eminet: at sibi pauperiē ut placuisse beatā
Admoneat socios: rex quadrupedātis Aselli
Terga premit, vates quondā ut cecinere futurū.
Nudus erat vertex: humeris demissa fluebat
Ad talos vestis, quā festinauerat olim
Ipsa parēs, puero q; dedit gestare: nec illa
Vllo attrita usu, nulla consumpta senecta
Laurea nudatis circundat tegmina plantis
Talis iter tendit, recipit ad moenia gressū.
Ante urbē pueri occurrūt, mixtęq; puellę
Floribus, ac varijs ornatę tempora sertis:
Omnibus in manibus palmę, oēs carīa lęti
Lęta canūt, tonsis & inumbrāt ora coronis,
Certatimq; dei gaudent placida ora tueri,
Tū demū portis urbē ingrediuntur apertis.

Et propius regem ſeruatoremq; ſalutat
p̄tendūtq; manu thyrſos, oleaſq; coruſcat
Frondentis: ſuperas ingens it clamor ad
auras.

Ietrus ad probaticā piſci:

Fetrus erat, cui quondā & opes & auita fuerē
prędia opima, ſed, ut iuuenili ē corp̄e morbū
pelleret, heu nimiū mendaci credidit arti
Dumq; vias oīs, medicęq; explorat opis vim,
Pauperię morbo adiecit miſerandꝰ iniquā
Oſſibus ad viuū qui iā perſederat imis,
Jamq; ferē denū in luctu quatr egerat ānū
Innumeris circūuentꝰ morbisq; famēq;
Quem poſtquā aſpexit propius ſtellātis olympi
Rege ſatus, ſic eſt ultro placido ore loquutꝰ
Infoelix, quę te ſegnis mora detinet vnū
Seruātē has fruſtra ripas, & triſtibus vndā
P̄ſentē morbis, alij cum ſcilicet omnes
Protinus hinc abeant lęti, oblitiq; laborū
Accipiant ſolitas reparato in corpore vires,
Ille ſub hęc, largóq; genas ſimul imbre rigabat

Nō hoc terrmen aquę: nō vis mihi fontis iiqua est
Verū ego dū motum operior ſalientis aquai,
præcipites dant ſaltu alÿ ſe in ſtagna priores
Ad ſonitū: inualidis nequeo ipſe inſiſtere plātī.
Nec me tūc opis externę dignatur egentem
In ſtagno quiſquā ante alios merſare salubri,
Talia narrantē placido Deus ore tuetur,
Atq; ait: ipſe tuis pedibus ſubſiſte, valensq;
Carpe viam, nec cuncta vndis debere neceſſe eſt.
Vix ea: cū ſubito cernentibus omnibus ecce
Erigitur, ſtratūq; humeris, mirabile viſu
Atq; ſuis referēs pedes omnes paſſibus æquat,
Ipſe, ſuo ſolidę reſpondent robore vires.

Eÿcit è templo ven: & emē

Parte alia ante fores templi, mediaq; miniſtri,
Ingenti ſtrepitu teſtudine dona ſedentes
Vendebant, quę plebs gratę imponeret aræ,
Lanigeras pecudes, taurosq;, paresq; columbas,

Voti

Voti vt quiſqꝫ reus, rerūqꝫ vt copia cuiqꝫ
Quos ſimul atqꝫ heros ingreſſus vidit et orē
Diſcurſu, & clamore locū reſonare profano,
Haud tulit, & verbis grauiter cōmotꝰ acerbis
Reppulit, intortū vibrās per terga flagellū.
Verberaqꝫ inſonuit, ſacroqꝫ à lim̄e abegit.
Sacra deo domus hęc, inquit, hęc numīs ędes
Vos aūt verſam indignos ſceleraſtis in vſus
Sanguine reſperſū eſt aras, animaqꝫ litatū
Hactenus antiquis cōceſſo more ſacrorū
Indultū ſatis, atqꝫ ouiū iam cędis abūde ē
Nūc pater opꝰ pecudū volucrūqꝫ canori
Parcere vos poſthac iubet, at fumātibꝰ extis
Vos diuerſa manēt mutatis orgia ſacris
Diſcite iuſticiā tantū, puraqꝫ litate
Mente, deūqꝫ pijs precibus placate volentē:
Hi veſtri ritus, ea deī piacula ſunto.

Domine Jeſu Chriſte, pręſidiū noſtrę mort
alitatis vnicū, vnica ſpes nr̄a, ſalus nr̄a
Victoria nr̄a, gloria & triumphus noſter qui
in carne, quā nr̄a cauſſa aſſumpſeras, te
paſſus es a Satana tentari quiq; ſolus
peccatū, mortē, mundū, Satanā, & vniue=
rſū regnū inferorū deuiciſti, & quicquid
deuiciſti, nec tuos alio conſilio cū ijs con=
flictari voluiſti, niſi vt coronares magni
ficentius, & hoſtē quē in teipō debellaſti,
in membris quoq; tuis proſterneres, adde
queſo tu leo inuictiſſime de tribu iuda
militi tuo robur aduerſus leonē rugiētē
qui ſemper oberrat quęrēs quē deuoret. Tu
ſerpens ille ſalutifer in ſublimi fixus ſti
pite, adde paruulo aſtutiā aduerſus calli
diſſimi ſerpentis inſidias. Tu agnus
ille niueus, Satanicę tirannidis expugna

tor, da ouiculę tuę vires ſpūs tui vt in
ſe fragilis, in te fortis ſuperet oēs aſſultꝰ
diaboli, ne de me glorietur hoſtis meus,
ſed per te victor, gratiam agā tuę mīę
quę tibi fidentes nuſquā deſtituit, qui vi
uis & regnas cū deo prē & ſpū ſctō Am̄

Pro Victoria gratiarū actio

Gratias ago tibi domine Jeſu cuius
aſpirante gratia ceſſit tempeſtas, ſucceſſit
tranquillitas, tibi canit' epiniciō, tua eſt
victoria, tuo noīe nō meis armis proſtra
tus eſt ſuperbus ille Goliath, tui mu
neris eſt totū quod geſtū eſt, Nā ad
meas quidē attinet vires, immane, quā
turpiter conciderā, in quod exitium
p̄cipitatꝰ erā, ſed ideo ſubſtiti, quiaz
nō in meipſo ſed in te ſolo fixeram

ſpei pedem, ſedulo illud egregij militis
tui dictū animo repetens, Si deus pro
nobis quis contra nos? Et oīa poſſū in
eo qui me corroborat. Idem nos docuit
vt omnibus ſtrenui militis partibus de
functi, nō tradamus nos ocio & ſeru
vitati, ſed quā diu militamus in hoc
ſeculo, ſtemus ſpiritualibus armis inſt
ructi adverſus hoſtiū, qui nūquā dor
miūt, inſultus. Quare te rogo ſeruator
omnium tibi fidentiū, vt augeas meā
erga te fiduciā, vt indies in me gli
ſcente fidei dono, vires inimicorum
magis ac magis attenuet, donec eo
me dignaberis evocare, vbi nec eſt
certamē vllū, nec labor, nec periculū,
ſed æterna in te ſecuritas ac triūphus
cuius auſpicijs debellatū erit, quū

tradideris regnū Deo & patri, qui cū vi:

Domine Ieſu, vnica ſalus viuentium æterna vita morientiū, tuę ſanctiſſię voluntati me totū ſubmitto tradoqȝ: ſiue hanc animulā in huius corpuſculi domicilio diutius cōmorari placeat ad tibi ſeruiendū, ſiue ex hoc ſeculo demigrare velis, certus nō poſſe perire quod tuę miſericordię cōmiſſū eſt, carnē hanc fragilē ac miſerā æquo depo nā aīo, videlicet ſpe reſurrectiōis, quę mihi illud reddet multo fœlicius.

Animā quęſo vt aduerſus oīa tētamēta tua grā corrobores: contraqȝ ōnes Satanę aſſultus cinge me ſcuto tuę mię, quę olim martyres tuos aduerſos horrendos cruciatus ac mortibꝰ

crudeliſſimas inuictos reddidiſti.
Video quã nihil in me mihi ſit preſidij
in tua inenarrabili bonitate tota eſt
fiducia. Nihil habeo meritorũ aut bono
rũ operũ quod allegẽ apud te, malo
rũ heu nimis multũ video, ſed per
tuã iuſticiã confido me in numero
iuſtorũ cenſendũ, Tu mihi natus es,
mihi ſitiſti, mihi eſuriſti, mihi docu
iſti, mihi oraſti, mihi ieiunaſti, mihi
tantũ bonorũ oprũ in hac vita peregi
ſti, mihi tã acerba paſſus es, mihi in
cruce precioſã aĩam tuã in morte tra
diſti, Proſint mihi nũc quę ſponte do
naſti, qui te totũ mihi donaſti. Tuus
ſanguis abluat maculas criminũ meo
rũ, tua iuſticia tegat iniuſticiã meã.
Tua merita me ſupmo iudici cõmẽdent.

ingraueſcente malo adauge gratiam
tuã, ne vacillet in me fides, ne titu
bet ſpes, ne refrigeſcat charitas, ne
terrore mortis deÿciatur humana infir
mitas, ſed poſteaquã mors occupauit
oculos corporis, mentis tñ à te nõ def
lectant², quũqꝫ linguę vſum ademerit
cor tñ inſtant² ad te clamet. In maꝰ
tuas domine cõmendo ſpm̃ meũ, cui
honor & gloria ſine fine. Amen.

Ergo ubi pulſa fames ſocijs, ſeſe ocyus heros
Exuit inſignē tunicā, & mantilibus albis
Succinctus poſcit flāmis undantia ahena,
Tum gelidā irrorāb dextra, leuaq; ſonoris
Pertentās labris feruentē temperat undā.
Hinc genibus poſitis petro reliquisq; ſuorū
plurima quanquā ille attonitus nouitate
recuſet.
Dat pedibus lymphas, & molli ſiccat amictu
Accuratē, ſocijs linquēs imitabile factum.

Precatio dominica.

Audi pater in coelis habitās uota filiorum tuorū, corpore quidē hoc mortali adhuc in terris hærentiū, cæterū animis ad cœle ſtem patriā ac domū paternā anhelāti um, ubi intelligūt ſibi repoſitū theſau rū æternæ foelicitatis, hæreditatē vitæ immortalis. Agnoſcimus tuā ſublimi=

tatē, conditor, ſeruator, ac moderator
omniū quę in coelis ſunt et quę in ter
ris: agnoſcimus noſtrā humilitatē, Nec
auderemus te patris vocabulo cōpellare
indigni qui ſerui dicamur tui: nec ho
norificētiſſ. nomē filiorū nobis vindicare
quo nec angelos tuos dignatus es, niſi
tua gratuita bonitas nos in huius
nominis honorē adoptaſſet. Eramus
ſerui peccati, infęliciter geniti ex Adā:
eramus filij Satanę, cuius ſpū ad oē
flagitiorū genus agebamur. Sed tu
nr̄i miſertus per vnigenitū filiū
tuū Jeſū exemiſti nos è ſeruitute
peccati: emancipaſti à p̄re diabolo:
vindicaſti ab ęterni ignis hereditate:
ac per fidē & baptiſmū in filij tui

corpus inſitos, adoptare dignatus eſt
& in nōs & hereditatis conſortiū. Ac
ne quid diffideremus tuę erga nos pi
etati, veluti pignus quoddā tuę erga
nos charitatis, coelitus īmiſiſti in aīos
noſtros ſpm̄ filij tui qui pro pulſato
timore ſeruili nō veretur in cordibus
noſtris aſſidue clamare Abba pater,
Docuit et hoc nos filius tuus, per quē
nobis largiris omnia, vt iā tuo ſpū
renati, poſteaquā in baptiſmo renūcia
uimus patri diabolo, poſteaquā deſij
mus habere prēm in terris ſolū prē
coeleſtē agnoſceremus, cuius potentia
conditi ſumus, quū nihil eſſemus, cuiꝰ
bonitate reſtituti ſumus, quū periſſemꝰ
cuius ſapientia gubernamur & cōſerua
mur, ne reuoluamur in exitiū. Addidit

ille tui compellandi fiduciam, præſcrip
ſit precandi formulā. Agnoſce filij tui
precationē, agnoſce filij tui ſpm̄, te pro
nobis per nos interpellantē. Nō dedig
naberis ab his appellari pater, quos
filius tuus, tui ſimillimus, dignatus
eſt appellare fratres. Nō eſt cur nobis
placeamus. ſed eſt quur tuā filijq; tui
benignitatē glorificemus, quū nihil hic
ſibi vindicare poſſint nr̄a merita, ſed
totū hoc tuę gratuitę ſit liberalitatis.
Placuerūt tibi magis charitatis & pie
tatis vocabula, quā timoris, pater aud=
ire mauis, q̄ dominus. Redamari præop
tas à filijs, quā à ſeruis timeri. Am
aſti prior, & hoc ipſū tui muneris eſt
quod te redamamus. Audi pater ſpūn

filios tuos ſpirituales, te in ſpū adorātes
talibus enī adoratoribus delectari te,
docuit nos filius tuus, in hoc abs te
miſſus in mundū vt doceret nos oēz
veritatē. Audi vota concordię, Nō enī
conuenit, vt fratres, quos tua bonitas
ęquauit in honore gratuito, ambitiōe,
contentione, odio, liuore, inter ſeſe diſſi
deāt. Oēs ex eodem patre pendemus, oēs
eadē petimus. Nec ſibi quiſqȝ peculiarit͛
rogat aliquid, ſed velut vnius corporis
membra, eodem animata ſpū, quod in
cōmune oībus expediat, poſtulamus. Nec
enī auderemus aliquid abs te petere, ꝗ
quod iuſſit filius tuus: nec auderemꝰ
aliter petere ꝗ ille pręſcripſit. Sic enī
petentibus promiſit filius tuus fore,
vt quicquid peteremus in ipſius noīe,
impetraremus. Quoniam aūt quū dn̄s
noſter Jeſus filius tuus ageret in

terris, nihil ardentioribus votis exoptauit
quā vt nomē ſanctū tuū nō ſolū in Judea
ſed per vniuerſas orbis nationes inclareſce
ret: nos quoqꝫ huius & hortatu & exēplo
flagrantibus deſiderijs optamus, vt adorā
di nois tui gloria coelū ac terrā impleat,
vt ois creatura tremat tuā ineuitabilē
potentiā, veneret[ur] ęternā tuā ſapientiā,
amet ineffabilē bonitatē. Tua quidem
gloria vt immenſa, ita nec initiū hab
ens, nec finē ſanè habitura, ſemper
florēs in ſeſe, neqꝫ creſcere poteſt, neqꝫ
decreſcere: ſed humani gnis refert, vt
illa cunctis innoteſcat. Nobis enī vita
ęterna eſt, nouiſſe te ſolū verū deū
& quē miſiſti, Jeſū Chriſtū. Tui nois
ſplendor obſcuret & extinguat in no
bis omnē humanā gloriā. Ne quiſq̄

ſit, qui ſibi vel minimā aliquā gloriȩ
portionē auſit vſurpare. Nā gloria quȩ
eſt extra te, vera eſt ignominia. Effi
cit hoc pietas naturȩ in filijs iuxta
carnē progenitis, vt ingenti affectu
deſideret honeſtā famā parentū ſuorū.
Videmus q̄ geſtiat gaudio, q̄ exultet,
q̄ ſibi placeat, ſi contingat aliq̄s egreg
ius honos his vnde prognati ſunt:
puta ſi triumphus, ſi ſtatua in foro
cū honorifica inſcriptione, ſi primi
patus parentis. N. gloriā pro ſua ducit
Rurſū q̄ moeret, q̄ deijciunt animo ſi
quid ignominiȩ tingat inuri nōi patˀno
Adeo penitus inſeuit hoc animis homi
naturȩ affectus, vt parentes in filijs,
et filij glorientur in parentibus. At
nos, quo vehementior eſt pietas diuina,
quā affectus huanus, hoc ardentius

ſitimus tui nois gloriam, ac diſcruci
amur unice, ſi, cui ſoli debetur omnis
gloria, ignominia afficiat', Nō quod
ullo probro poſſit inquinari tuę glorię
ſplendor, ſed quod ad nos attinet, quo
dāmō fit iniuria tuo nomini, quū
gentes vel ignorato vel contempto rerū
omniū conditore, venerant' & adorat
contemtiſſimas etiā creaturas, veluti
ſaxeas aut ligneas, aut coloribus fuca
tas imagines, boues, arietes, ſimias,
porrū, cepe, & in his omnibus impu
ros demones. His veluti dijs canūt'
hymni, immolant' victimę, incendunt'
thura. Hæc videntes filij tui, diſcru
ciamur duplici noīe: & quod tu fra
udaris debita gloria, & quod illi

miſeri pereūt ſua dementia. Quin & Iudei
nō deſinūt in ſynagogis ſuis filiū tuum
vnicū abominandis probris afficere, Quicqd
aut probri confert’ in filiū tuū vnicum
Ieſū qui ſplendor eſt tuę glorię, in te con=
fertur. Nobis probri loco impingūt glorio
ſū cognomē filij tui, ignominioſius dic
entes, appellari chriſtianū quā furē aut
ſanē homicidā: nobis exprobrāt crucem
filij tui, quę noſtra eſt gloria. Nos hoc
tuę debēus mię, quod te ſalutis omnis
autorē agnoſcimus, quod tibi ęqualem
filiū tuū adoramus, quod vtriuſq; ſpm̄
hauſimus. Miſereatur & iſtorū tua clem
entia pater coeleſtis, vt gentes relicto ſi
mulacrorū cultu, te ſolū venerent’. Iudei
relicta ſuperſtitiōe legis, ſpū tuo docti, ſ
ſi agnoſcāt deū: ex quo oīa: agnoſcāt

& Dei filiũ, per quem omnia: agnoſcant
et ſpiritũ ſanctũ, diuinę naturę conſortẽ:
in tribus perſonis adorent eandẽ maieſt
atẽ, & in ſimplici eſſentia agnoſcãt tri
plicẽ perſonarũ proprietatẽ: Vt oĩs natio,
oĩs lingua, omnis ſexus, oĩs ętas vbiq;
conſentiat in gloriã & laudẽ tui ſanct
ſſimi nominis. Vtinã aũt & nos, qui fi
lij tui vocamur, apud hos qui te ignor
ant, nõ ſimus dehoneſtamẽto tuę glę.
Quẽadmodũ enĩ gloria patris eſt filius
ſapiẽs, ita filij degeneres ignominiã con
ciliant parentibus ſuis, Nõ eſt aũt ger
manus filius, qui pro ſua virili nõ imi
tatur ingeniũ ac mores patris ſui.
filius tuus Ieſus germaniſſimus eſt fili
us tuus: quia perfectiſſima eſt imago
patris, quę totũ refert ac repreſentat.

Nos qui adoptione, nō natura filij ſumꝰ
conformantes nos ad exemplū filij tui
pro viribus accedere conamur, ad aliquā
tui ſimilitudinē: vt quemadmodū per
fectiſſime glorificatus es in filio tuo, ita
pro modulo nr̄ę imbecillitatis glorificeris
& in nobis. Glorificaris aūt, ſi mūdus
conſpiciat nos iuxta filij tui doctrinā
viuentes te ſuper oīa diligentes, ſi proxi
mū perinde vt noſmetipſos diligamus,
diligentes ꝗ ſi bn̄ volentes qui nobis volūt
male: bn̄facientes, qui nobis male faciūt.
Hec enī nos docuit filius tuus, prouo
cās ad imitationē patris coeleſtis, q̄ ſolē
ſuū iubet oriri ſuper bonos ac malos.
Quātū aūt dedecus inuehūt glorię tuę
qui quū chriſtiani vocent^r, furant^r, moech
antur, litigāt, belligerant^r, ambiūt, vlciſ
cūtur, fraudāt, peierant per adorandū

nomē tuū nonūquā & blaſphemijs in
ceſſūt, ventrē habent pro deo: te cōtempto
Mamonę ſeruiūt. Nam hoīm vulgus deū
ex ipſius cultoribus eſtimat. Etenī quū
vident tui nominis profeſſores impie vi=
uentes, dicūt: Valeat ille deus, qui taleſ
habet cultores, valeat ille dominus, qui tal=
es habet ſeruos: valeat ille pater, qui tales
habeat filios, valeat ille rex qui talē habet
populū, Eoqȝ filius tuus nos docuit, vt
quēad ipſe & viuēs & moriēs glorificauit
nomē tuū, ita nos quoqȝ pro nr̄o modulo
caſtis & inculpatis moribus gloriā tui
noīs illuſtremus. Luceat, inquit lux vrā
corā hoībus, vt videant opera veſtra bo=
na & glorificent patrē vrm̄ qui in coe=
lis eſt. In nobis ô pater coeleſtis nihil
eſt lucis, niſi fuerit abs te profectū
qui perennis es fons oīs luminis: nec

re nobis quicqꝫ proficiſci poteſt bonorum
operū. Ita tua bonitas in nobis operetur, tua
lux in nobis luceat quemadmodū lucet in
rebus oībus abs te conditis, ęterna tua pot
entia, inſcrutabilis ſapientia, inęſtimabilis
benignitas, quā pręcipue tū erga genus
humanū declarare voluiſti. Itaqꝫ quocūqꝫ
vertimus oculos, oīa canut nominis tui
gloriā. Aetherei ſpiritus die noctuqꝫ regē
ſuū laudibus celebrant. Iā hęc tam admi
randa coelorū fabrica quā ſuſpicimus, ele
mentorū diſcors concordia, ſtati maris
acceſſus ac deceſſus, fontiū ſcatebrę, per
ennes amnū curſus, tot rerū, tot arborū
herbarū & animantiū ſpecies, ac ſingulis
quibuſqꝫ ſua quędā vis inſita ut magnes
ferrū attrahat, herbę morbis pręſēs reme
diū adferāt. Hęc, inquā, oīa quid aliud

nobis loquunt[r] quã nõis tui gloriam: te solũ esse verũ deũ, solũ eternũ, solũ immortalẽ, solũ potentẽ, solũ sapientẽ, solũ bonũ, solũ misericordẽ solũ iustũ, solum veracẽ, solũ admirabilẽ, solũ amabilẽ, solũ adorandũ, Iniuriã facit tuo glorioso nomini pater, qui ex his titulis, qui tibi soli debent[r], quicq̃ sibi decerpit. Nã si qd harũ virtutũ in nobis est, id omne abs tua proficiscit[r] munifentia. Da igitur pr[e] vt vndiquaq3 glorificetur nomẽ tuũ. Relu cẽat et in moribus nostris, nõ minus quã in angelis ceterisq̃ rebus abs te conditis, tui nõis gloria: vt quẽad qui mũdum hunc contemplant[r] ex admirabili opificio colligũt opificis magnitudinẽ: ita qui te nõ norũt, exemplo nr̃o cõmoti, et suã agnoscãt turpitudinẽ, et tuã admirẽtur

benignitatē: & hac ratione conuerſi
ſimul nobiſcū glorificet ſāctiſſ. nomē
tuū, ac filij tui Jeſu, & ab vtroq; pro
ficiſcentis ſp̄s ſancti, quibus ex æquo
debetur omnis gloria per oīa ſecula. A

ADVENIAT REGNV

PAter coeleſtis, autor, conditor, conſer
uator, inſtaurator, & gubernator oīū
quæq; in coelis ſunt quæq; in terris: a
quo vno manat oīs autoritas, poteſtas,
regnū, imperiū, & conditis & nō con
ditis, viſibilibus pariter & inuiſibilib9:
cui coelū thronus eſt, cui terra ſca
bellū pedū, cui ſceptrū æterna atq;
immobilis voluntas, cui nulla poten
tia poteſt reſiſtere olim per prophetas
tuo ſpū afflatos pollicitus es tuis ad
ſalutē humani generis regnū quod

dam ſpirituale, quod in te renatos aſſe
reret in libertatē, exemtos à tyrannide
diaboli, qui iā pridem regnabat in hoc
mundo peccatis obnoxio: & ad hoc regnū
aſſerendū filiū tuū vnigenitū è cęlis in
terras mittere dignatus es, qui nos mor
te ſua redemptos, è ſeruis diaboli, red
deret filios dei. Nā & euangelicā doctri
nā ſuā, dū in terris eſſet, ſolitus eſt app
ellare regnū coelorū: & regnū dei, quod
occultū & inter nos abditū eſſe docuit:
optant & illud tui filij votiſq; ardentibꝰ
flagitant, vt hoc regnū quod dominus
noſter Ieſus coepit tibi vindicare, indies
magis ac magis ſeſe proferat: & quotidi=
e latius propagetur in terris, donec ill=
ud tibi plenū & integrū tradat idē
filius tuus, ſubiectis omnibus quos
ęterna tua voluntas huic regno deſt

inarat: ſublataqꝫ iam oī rebellione ſpuū
ac malorū cupiditatū, quę nūc quoqꝫ
militāt adverſus maieſtatē tuā, tuęqꝫ
tranquillitatē Reip: infeſtant, vndiqꝫ
pacatū ac tranquillū ſit regnū tuū.
Adhuc enim mundus hic omnibus ma
chinis oppugnat filios tuos, mortali
corpore onuſtos, adhuc hūanę cupidi
tates, veterisqꝫ peccati reliquię rebellionē
moliuntꝛ adverſus ſpm̄: adhuc noxij ſp̄s,
quos tu è ciuitate tua coeleſti deturbaſti,
è ſublimi aere telis igneis īpetūt, quos
tu gratuita tua bonitate ex huius mūdi
regno ſelectos, cooptaſti in regnū tuum
filij tui cohęredes. Da pater omnipotēs, vt
quos tua pietas ſemel à peccati tyrannide
liberatos, tuoqꝫ regno aſſcriptos eſſe voluit
eiuſdē tuę pietatis beneficio perſiſtant in

libertate ſua: neqꝫ quiſquā abs te filioqꝫ
tuo deficiens reuoluatᷣ in diaboli tyrāni
dem. Ita fiet, vt & nos feliciter per filiū
tuū regnemus in te, & tu ad nominis
tui gloriā regnes in nobis. Tua enī glā
nrā erit fęlicitas: & nrā foelicitas tua
erit benignitas. Docuit nos filius tuus
Jeſus huius mundi regnū contemnere,
quod opibus, quod ſatellito, quod copijs &
armis conſtat, quod faſtu violentiaqꝫ
geritur, quod crudelitate & paratur &
defenditur. Nam ille ſpū coeleſti vicit
impiū ſpm huius mundi principē, inno
centia ſuperauit peccatū, manſuetudīe,
vicit ferociā, per ſūmā ignominiam
recuperauit ęternā gloriā, per mortē
reſtituit vitā, per crucē de ſpiritibus
impijs egit triumphū. Sic mirabiliter
bellaſti, ſic viciſti, ſic triumphas ac,

regnas pater in filio tuo Ieſu, per quē
nos in huius regni conſortiū allegiſti.
Sic regnas ac triumphas in ſanctis
martiribus tuis, in caſtis virginibus
tuis, in incorruptis confeſſoribus tuis.
Nec enim illi ſuis viribus aut pręſidijs
vicerūt tyrannorū ſęuitiā, aut carnis
laſciuiā, aut huius mundi maliciā:
ſed tuus ſpiritus, quē illis impertiri
dignatus eſt, ad tui noīs gloriā, & ad
humani generis ſalutē hęc omnia cœp
it, prouexit, ac perfecit. Optamus vt
in nobis quoq; ſemper effloreſcat reg
nū tuū, qui tametſi nō ędimus mi
racula, qm̄ tempus aut res nō exigit,
ſi nō includimur, excruciamur, ſeca
mur, vrimur, ſuffigimur in crucem
demergimur in mare, aut decollam̄

tamē illuſtrabitur & in nobis vib ac
ſlendor tui regni ſi mundus cōſpex
erit nos tui ſp̄s pręſidijs inuictos ad
uerſus oēs inſultus ſatanę, aduerſus
carnē, ad ea quę ſunt inimica ſpiri
tui ſolicitantē, aduerſus mūdū omni
machinarū genere prouocātē, vt defi
ciamus à fiducia, quā ſemel in te
fiximus. Quoties amore tui ſpreto huiꝰ
mundi regno, ſequimur promiſſa regni
coeleſtis: quoties reiecto mām̄ona, vnicū
illud margaritū Euangelicū amplectim̄ᶻ:
quoties repudiatis oībꝫ, quę iuxta carnē
ad tempus dulcia videntᶻ, ęternę foelici
tatis ſpe, oiā quāuis dura, fortiter per
petimur: quoties vehementiſſ. naturę
affectus, & ea quę nobis ſunt chariſſiā,

veluti

veluti parentes, liberos, vxorē, cogn
atos amore tui negligimus: quoties
comprimentes ęſtus iracundię, pro
conuicio beneficiū, ſermonē amicū.
pro maleficiā beneficiū tui reſpectu
rependimus: toties debellas in nobis
regnū Satanę, ac tui regni potentiā
aperis. Sic viſū eſt pater tuę ſapientię
vt hac graui perpetuaqꝫ colluctatione
virtutē tuorū & exerceres & confir
mares. Auge vires filijs tuis, vt ſe
è prelio diſcedant firmiores, ac paula
tim imminutis aduerſariorū opibus,
tu indies magis ac magis regnes
in nobis. Sed nōdū tuo iugo pater
optime totus mundus ceruicē ſubmi
ſit. Multas nationes adhuc occupat
tyrannus ille Satanas. Nondum eſt

vnū ouile, & vnus paſtor, quod futur
um expectamus. Iudæis etiā in regnū
Euangelicū ſeſe agregantibus: multis
adhuc ignotū eſt, quanta libertas ſit,
quanta dignitas ſit, quanta fœlicitas,
tuo cœleſti regno ſubijci: & ideo malūt
eſſe mancipia diaboli, quā filij tui,
cohæredes Ieſu, conſortes regni cœleſtj.
Et inter hos quoq;, qui nūc intra
mœnia eccleſiæ tuæ verſant^r, tuiq;
regni inſigne præ ſe ferūt, heu non
parū multi ſunt, qui conſpirant cū
aduerſario: regniq; tui gloriā, quod
in ipſis eſt, dedecorāt, ac robur labe
factāt. Optamus igitur vnice tempus
illud, quod tibi ſoli notū eſſe volui
ſti, quo iuxta filij tui promiſſum,

miſſi angeli tui purgabunt areā
eccleſię tuę, ac ſublatis zyzanijs pu
rū triticū colligent in horreū, ac
de regno tuo tollent omnia ſcandala
quū iam nec erit fames, nec paup̄tas,
nec nuditas, nec morbus, nec mors,
nec perſequutor, nec vllū omnino
malū, aut mali metus, ſed totū
corpus vnigeniti tui ſimul agglome
ratū capiti ſuo, regni coeleſtis foeliciſſ:
conſortio perfruetᶻ. Qui vero interim
diabolo tyranno ſeruire maluerit, cū
ſuo domīo ſupplicijs ęternis addicetᵉ.
Nimirū hoc eſt regnū Iſrahel, quod
Ieſu chriſto filio tuo relicto terras, &
ad te rediture diſcipuli mature reſti
tui poſtulabat. Reddidiſti ab omni

rebellione coelū tranquillū eiecto Luci
fero cū ſua factione. Sic olim reſuſci
tatis in vitam corporibꝰ hoīm, ſepara
bis oues ab hoedis: & qui regnū Euan
gelicū hic pro ſua virili ſunt amplexi,
ad ęterni regni poſſeſſionē inuitabūt,
quod illis deſtinarat tua bonitas ante
conditū mundū. Hunc diē à filio tuo
Ieſu promiſſū, optamus pater in coelis
habitās ac regnās, filij tui in terris,
hoc eſt in exilio habitantes, grauati hoc
domicilio terreni corporib, & ingem
iſcentes, quod interī obnoxij multis
incommodis diſtrahimur à tuo conſor
tio, vn̄ nobis tū deniqꝫ perfecta foeli
citas proficiſcetur, quū aperta iā facie
videbimus regē ac patrē nr̄m in deco
re glorię ſuę. Hanc fiduciam nō nobis

prębent noſtra merita, quę ſcimus
eſſe nulla: ſed tua benignitas, quę
filiū totū nobis impendit, quę ſpm̄
coeleſtē velut arabonē huius heredit
atis impartit. Quod ſi dederis, vt cō
ſtanter perſeueremus in filio tuo Je
ſu nō poteris nos à regni tui conſor
tio ſeiungere: cui cū eodē filio & ſpū
ſancto debetur oīs honor decus, &
gl̄a in ęterna ſecula amē.

FIAT VOLVNTAS TVA

Pater altor ac moderator omnium,
quos filius tuus agnoſcit fratres,
agnoſcit aūt quicūq; ſyncera fide no
mē ipſius in baptiſmo profeſſi ſunt.
clamāt è terris filij tui ad te coelos

inhabitantē, & ab omni rerū condita
rū mutabilitate procul ſemotū: optātes
quidem venire in conſortiū regni tui
coeleſtis, quod nullo malorū admixtu
viciatū erit: ſed intelligūt ad eā tran
quillitatē nō recipiendos, niſi qui hic
interim pÿs ſtudÿs meditant esse, q̄d
illic futuri ſunt. Idem regnū eſt, eadē
ciuitas coeleſtiū ac terreſtriū, niſi quod
hic interī colluctatio grauis eſt cū car
ne, cū mundo, cū Satana. Et iſthic
tametſi nō eſt quod cruciet, aut cōta
minet fęlicitatē beatorū ſpirituū, eſt
tamē quod ad conſummationē felici
tatis deſideretur, nimirū vt oīa filÿ
tui membra colligant in vnū, totūqȝ
corpus purū & integrū ſuo iungātur
capiti. Itaqȝ fiet, vt neqȝ chriſtus vllū

ſuorū membrorū deſideret, nec au-
piorū deſiderent ſua corpora, que vt in
terris habuerāt conſortia afflictionū,
ita cupiunt in coelis à gaudiorū cōſor
tio nō ſeparari. porro regni cœleſtis con
cordiā hic in terris meditant, qui quā
diu verſantur in mortali corpe, velut
germani & obedientes filÿ, ſtudent
ea facere, quę tua dictat volūtas, nō
ad quę ſollicitat cupiditas: nō dÿiudi
cantes quare tu hoc aut illud volueris,
ſed ſatis habentes, quod ita ſit tua volū
tas, que ſibi ꝑſuaſū habet nihil velle,
niſi quod optimū. Quę ſit aūt volūt
as tua, ex vnigenito filio tuo didiciꝰ.
Ille voluntati tuę fuit obediēs vſq̃
ad mortē, & hanc vocē nobis deprō
ſit: pater, ſi fieri poteſt, tranſfer à

me poculū hoc: verumtamē fiat vol=
untas tua, nō mea: vt iā pudeat qu
emuis hominē ſuā voluntatē pręfe
re tuę. Habet caro voluntatē ſuā
quā tenere deamat homo, habet mundꝰ
voluntatē ſuā, habet Satanas voluntatē
ſuā à tua multū diuerſam. Caro enī
concupiſcit aduerſus ſpiritū, quē nobis
impertiſti: & mundus ſolicitat ad am
orē rerū fluxarū: & ſatanas vult ea,
quę pertrahūt hoīes in ęternū exitiū.
Nec ſatis eſt, in baptiſmo nos eſſe
profeſſos, fore dicto audientes tuis
dictis .i. iuſſib, ac renūciaſſe imperio
Satanę, niſi per oēm vitā conſtant
id pręſtemus, quod ſumus profeſſi.
Sed hoc pręſtare nō poſſumus, niſi

tu vires addideris conantibus, vt iã
nõ noſtra voluntas, ſed tua pater
in nobis operetur, quod tua ſapien
tia iudicauit eſſe optimũ. Qui carni
viuũt tibi mortui ſunt, & iam filij
tui nõ ſunt. Quin & filijs tuis quã
diu corpus hoc terrenũ circũferimus
ſubinde negotiũ faceſſit carnis volũ
tas, tuę pręire geſtiẽs. Da vt ſemper
tua vincat voluntas, ſiue mori nos
vis, ſiue viuere: ſiue affligi vt corri
gamur, ſiue ſubleuari vt tuę benig
nitati gratias agamus. Satanę volũ
tatem ſequuntur, qui ſacrificãt Idolis
qui conuicijs inceſſant adorandum fi
liũ tuũ Ieſũ, qui diffidũt illius
promiſſis, qui rebellionẽ parãt Euan
gelio, qui per inuidiam exitium moli

untur

untur proximo, qui per fas per nefas
in hoc mundo properant diteſcere, qui
fœdis voluptatibus ingnant. At tua volū
tas eſt & corpus & animū habere pur
ū & caſtū ab omnibus inquinamētis
huius ſeculi: tuū, filijq; tui honore
anteponere cęteris omnibus: nemini
iraſci, nemini inuidere, neminē vlciſci,
ſed pro malefactis rependere beneficiū
deniq; famē, exilium, carcerē, cruciatꝰ,
mortē perpeti citius, quā a tua ſancta
voluntate diſcedere. Hoc vt indies
magis ac magis pręſtare valeamus,
adiuua pater cœleſtis, vt indies caro
minus reluctetur ſpiritu nr̄o, vt ſpōte
magis ac magis vnanimis fiat ſpū
tuo. Et quemadmodū nunc multis in locis
parēt voluntati tuę, qui obediunt euā
gelio filij tui: ita idem fiat per

vniuerſam terram, vt omnes intelli
gant, te ſolū eſſe rerū omniū monar
chā, tuiſq; legibus diuinis volentes ac
Iubentes obediant in terris, quemadmo
dū in coelis nullus eſt qui tuę volūta
ti repugnet. Nec poſſumus efficaciter
velle quod tu vis, niſi tua voluntas
diuina nos attraxerit. Iubes vt tuę vo
luntati morē geramus: neq; enī filio
rū nomē promerebimur niſi paternis
iuſſis per omnia fuerimus obſequentes.
Sed tua pietas, quę nos nihil promeri
tos ad hoc honoris adoptare dignata eſt,
eadem dignabitur & promptā & cōſtā
tem largiri voluntatē, ne qua in re
diuinę voluntatis tuę preſcriptū pręter
grediamur, ſed mortificata carne nr̄a
tuo ſpū agamur ad oīa que pia ſunt

grataqꝫ oculis tuib, vt & tu & pater
agnoſcas filios nō degeneres, agnoſcas
& fratres germanos, hoc eſt, vterqꝫ ſu
um in nobis agnoſcat beneficiū, qui
bus eſt cōmunis cū ſpū ſancto gloria
in ęterna ſecula Amē

PANEM NOSTRVM

PAter noſter cęleſtis, qui tua ineffab
ili benignitate largiter paſcis omnia,
quę mirabiliter condidiſti, proſpice & no
bis tuis filÿs in coeleſtē familiā ſelec
tis, & ex te pendentibus ſpiritualem
ac coeleſtē alimoniam, vt tuę volūt
ati ſeruientes adoleſcamus & grand
eſcamus quotidianis virtutū auctibꝰ,
donec iuxta naturę nrę modulū per=
ueniamus ad perfectū robur plenitu
dinis

dinis, quę eſt in chriſto Ieſu, filij huiꝰ
mundi quandiu nō ſunt abdicati, ſed
parentibus vtuntur propitijs, nō ſunt
ſoliciti de victu nimirū proſpiciente
ipſis benignitate paterna. Nos aūt mul
to minus ſolicitos eſſe conuenit, quos
Ieſus filius tuus docuit abijcere oēm
ſolicitudinē craſtini: confirmās patrē
tā opulentū, tam benignū, tā amātē,
cui tantopere curę ſumus, nō commiſ
ſurū, vt cū paſſerculis etiā vagis de
victu proſpiciat, quū lilia pratenſia
tanto decore veſtiat, nobis ad filiorū
honorē cooptatis veſtis deſit aut cibꝰ
corporis. Sed illa potiuꝰ omībꝰ negl
ectis quęrenda, quę pertinēt ad reg
nū tuū, eiuſqȝ iuſticiā. Neqȝ enim
tibi placet iuſticia phariſeorū, quę

carnalis eſt, quū tui regni iuſticia
ſpūalis ſyncera fide conſtet, & chari
tate nō ficta. Nō magnū eſt tuę
largitati corpuſculū hoc pane frum
enticio paſcere, quod etiamſi nō pereat
fame, tamē morbo, ſenio, aliove ca
ſu breui ſit periturū: ſed filij ſpūales
a patre ſpūū ſpirituale illū ac coeleſtē
panē flagitamus, per quē verè viui
mus oēs, qui filij tui vere nomina
mur. Is eſt ſermo tuus omnipotens
vitæ largitor & altor, quē nobis de
coelo mittere dignatus es fame pere
untibus. Non enī explebat animum
noſtrū panis philoſophorū aut phari
ſęorū: ſed panis ille tuus, quem nobis
miſiſti, vitā reddidit mortuis, de quo
quis ederit, nō morietur in æternū.

per hunc panē reuiximus, per hunc
alimur ac ſaginamur, & adoleſcimꝰ
ad perfectū robur ſpiritus. Hic nobis
quotidie traijciendus in aīę viſcera: nec
ſalutaris eſt niſi tu pater quotidie de
deris. Corpus vnigeniti tui panis eſt,
cuius participes ſunt omnes qui verſ
antur in magna domo tua, quę eſt ec
cleſia. Vnus panis eſt, oīm cōmunis,
quemadmodū & nos vnum corpus ſu
mus, conſtās ex membris diuerſis,
ſed eodem ſpū vegetatis. Verū hic qu
anq̃ ab omnibus ſumitur, multis tn̄
adfert mortē. Nō eni adfert vitā, niſi
tu dederis quotidie, addens tuę grat
ię coeleſtis condimentū, vt ſumentibꝰ
ſit ſalubris. Veritas eſt filius tuus,
& veritas Euangelica panis eſt, quē
nobis reliquit in alimoniā ſpūalem.

Et hic panis multis amarus eſt, qui animi palatū febri malarū cupiditatū habent infectū. Quod ſi tu prēeū porrexeris, ſuauis erit, reficiet afflictos, eriget collapſos, robur addet infirmis, eriget puſillos, deniq; & vitā conferet ęternā. Quoniā aūt infirmitas humanę naturę ſemper in deterius prolabitur: quoniā animus quotidie tuo pane filios confermes oportet, impares alioqui futuros, tot tā validis hoſtibus, tot aſſultibus, tot terriculamentis. Quib enī ferat eſſe mūdi ludibriū, relegari, protrudi in carcer, vinciri, damnari, torqueri, exui facultatibus, ſpoliari vxore chariſſiā ac dulciſſimis liberis: deniq; crudeli morte perimi, niſi fuerit tuo coeleſti pane ſubinde confirmatus. Qui do

cet Euangelicū ſermonē porrigit nobis
hūc panē, ſed fruſtra porrigit, niſi tu
dederis. Complures ſumūt corpus filij
complures audiunt ſermonē Euangeli
cū, ſed nihilo vegetiores diſcedunt,
q̄ venerāt, ꝓpterea quod nō promerē
tur vt tu pater illis porrigas inuiſibi
liter. Hunc igitur panē benigniſſime
pater imperti filijs tuis quotidie, do
nec eo veſci continget in menſa tua
coeleſti, quę regni filios fęliciter exple
bit perenni copia veritatis ęternę, qua
perfrui perfecta fęlicitas eſt, neſciens
deſideriū alterius rei, ſiue quę in coe
lis eſt, ſiue quę in terris. In te enī
vno ſūt oīa, & extra te nihil eſt
quod ſit expetendū, qui cū filio tuo
Ieſu, cūq; ſpū ſancto viuis & regn
as in oīa ſecula Amē:.

ET REMITTE NOBIS

Est quidem illud tuę voluntatis pat^r
cęleſtis, autor pacis, & amator concord=
ię, vt filij tui quos tua bonitas tot v=
nanimitatis vinculis copulauit, quos eo=
dem animas ſpū, eodem baptiſmo pur=
gas, in eadem domo, quę eſt eccleſia ſo=
cias, cōmunibus eccleſię ſacramentis fo=
ues, ad eandē hęreditatē regni coeleſtis
ex ęquo vocaſti, quo ſint firmiores, in
tua familia viuāt vnanimes, neqȝ quic=
q̄ȝ diſſidij ſit inter eiuſdē corporis mē=
bra, ſed mutua charitate copulentur:
tamē quoniā adhuc mortale corpus
circūferūt, fieri vix poteſt, quin per
imbecillitatē naturę quędā incidāt
offenſę, quę fraternę concordię ſeren=
itatē, ſi nō extinguāt, certe obnubi=
lent, extincturę tandē ni tua cle=

mētia

mentia quotidie condonet pcōtidus,
Quoties aūt fratres nrōs offendim9
offendimus & te pater, qui iuſſiſti,
vt proximū nrm̄ nō ſecus diligā9
quā noſipōs. Sed filius tuus non ig
norās imbecillitatem membrorū ſuo
rū, & huic malo cōmonſtrauit reme
diū, in certā ſpē vocās nos, fore vt
tua clementia remittat nobis peccata
nra, ſi nos viciſſim ex animo condo
nauerim9 quod frater peccauit in nos.
Eſt aūt æquiſſima impetrādæ veniæ
conditio, quā præſcripſit filius tuus
Ieſus. Etenī qua tandē fronte depre
catur vindictā patris, qui leuē offen
ſam in fratre ſuo parat vlciſci?
Quo tandem ore tibi dicit: remitte
irā, quū ipſe perſeueret iraſci proximo?

Qua fiducia ſe iactat membrum
filij tui, qui quũ immunis eſſet ab
omni delicto, te pro parricidis in cruce
deprecatus eſt ut ignoſceres, qui ipſe
peccatis obnoxius nõ vult ignoſcere
fratri, in quẽ et ipſe ſubinde peccat.
Ut hic ſit potius mutua veniȩ per
mutatio quã ignoſcentia, Ingratũ
eſt oculis tuis ſacrificiũ, quod offert
iræ memor, et concordiȩ ſarciendȩ
negligens. Ita nos docuit filius tuus,
etiã ad altare relicto munere prope
randũ ad fraternȩ pacis recõcilia
tionẽ. En pater optime, ſequimur
quod tuus docuit filius, imitamur
quod ille præſtitit: ſi agnoſcis à filio
præſcriptã conditionẽ (nec dubiũ eſt
quin agnoſcas) largire queſumus
cuius

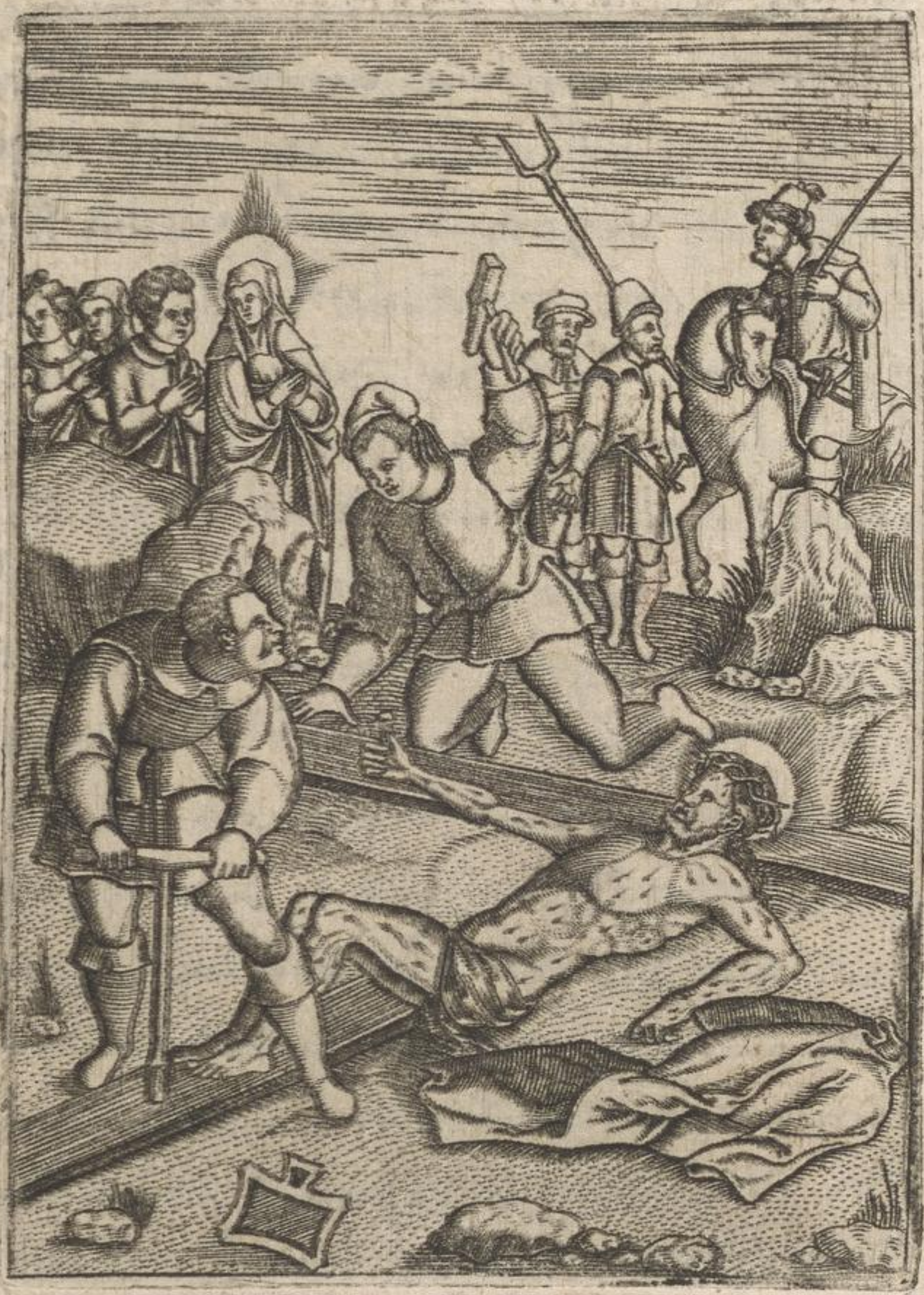
cuius ille ſpē certam nobis prebuit. Sic ille nos iuſſit orare, neq3 ſemel confir manuit nos exoraturos, quicquid abs te in ipſius noīe peteremus. prębuit ille petendi fiduciā, tu per illū largire pe tentibus veniam Agnoſcimus imbeci llitatē nrām, & hinc intelligimus q̊ turpitudinis eſſemus prolapſuri, niſi tua cuſtodia nos arceret à vitÿs gra uioribus. Et hanc ipſā infirmitatē tua pietas reliquit in nobis aduerſus inſo lentię periculū remediū. Quoti die la bimur, vt quotidie tuā glorificem⁹ clemētiā. Da pater vt poſſimus ex aīo condonare fratribus nrīs, vt cōcordes inter nos te ſemꝑ habeamus propiti um: & ſi quid offendimus, ſicut offē dimus frequenter in multis, emēdet

nos

nos tua paterna correctio, modo ne abdi
ces, modo ne exhæredes, modo ne con
ijcias in gehennã. Semel in baptiſmo
condonaſti peccata oĩa, nõ erat iſthuc
ſatis tuę erga nos pietati, quotidianis
etiã filiorũ tuorũ delictis oſtendiſti
certũ ac paratũ remediũ, pro quo tuę
benignitati gratias agimus, qui per
filiũ tuũ ac ſpm̃ ſanctũ tantis bene
ficijs nos dignaris in gloriã ſãctiſſi
tui nominis perennem Amen:

ET NE NOS INDVCAS

PAter noſter coelos inhabitãs quãq
nihil eſt quod te propitio vehemẽt
extimeſcimus, & mutua charitas nos
filios tuos firmiores reddit aduerſus
oẽm malorũ incurſũ tamẽ conſide
rantes humanę naturę imbecillitatẽ

& incerti quos tua bonitas dignos
iudicet, vt ipſos in amore tui cõfir
met, vſqꝫ ad huius vite finẽ, in qua
quamdiu verſamur, mille modis ſoli
citamur ad ruinã, nõ poſſumus
eſſe ſecuri. Tota hec vita vndiqꝫ dia
boli laqueis eſt plena. Nuſquã ceſſat
tentator ille, qui nõ veritus eſt &
filiũ tuũ Jeſũ technis ſuis aggredi,
Reputamus quot Satanę machinis imp
etitus ſit ſeruus tuus Job. Recordamur
Saulũ primo electũ, poſt reiectũ à cõ
ſpectu tuo. Meminimus Dauid, qui dic
tus erat vir ſecundũ cor tuũ, eo turpi
tudinis pertractũ, vt adulteriũ homi
cidio copulauit. Videmus Solomonem
cui in principio regni dederas ſapiẽ
tiã vltra mortales omnes, eo dementię

perductū vt peregrinis ſimulacris im
molaret. Venit in mentē, quid acciderit
apoſtolorū tuorū principi, qui fortē vſq;
ad mortis ſocietatē animū profeſſus, ter
dominū ſuū abiurauit. Hęc atq; huiuſ
modi multa cū conſideramus, nō poſſ
umus nō horreſcere tentationis peric
ulū. Atq; in hoc metu nos tua paterna
pietas eſſe perpetuo voluit, ne dormi
tantes & oſcitantes inciperemus nr̄is
pręſidijs fidere: ſed iugiter aduerſus
tentatoris aſſultus, ſobrietate, vigilātia,
precatione nos muniremus, vt nec
hoſtē prouocaremus, memores imbe
cillatis viriū noſtrarū, et tamē adue
rſus ingruentē tentationis procellā
infractis animis conſiſtamus, tuo
freti pręſidio, ſine quo nihil poſſumꝰ

pateris tu quidē nōnunqꝫ incidere ten
tationes, vel vt explores ſpectatamqꝫ
reddas tuorū tolerantiā, quemadꝫ ten
tatus eſt Iob & abrahā: vel vt huiuſmōi
flagellis caſtiges & emendes delicta nr̄a:
ſed quoties id pateris, rogamus vt idem
tentationis facias felicē exitū, ac vires
impartias ponderi malorū irruentiū
pares. Ingens periculū eſt, quoties intē
tatur bonorū direptio, exiliū, probra,
carcer, vincula, diri cruciatus corporū,
mortes horrendę. Sed nō minus diſcri
minis eſt à proſperitate blandiente,
quā ab aduerſis terrorē ingerentibus.
Cadūt à dextris pariter ac ſiniſtris
innumeri. Alij metu poenarū territi ſa
crificāt demonijs. Alij fracti malis,
blaſphemijs afficiunt adorandū nomen
tuū, teqꝫ cruci affixū olim cōuitijs
inceſſunt

inceſſunt. Rurſus alij venenato poculo
felicitatibus mundanis inebriati, ſpretis
tuis dotibus revoluuntur in volutatione
coeni prioris: Velut euangelicus ille fili
us, qui prodacta cum ſcortis omni pater
na ſubſtantia, eo miſeriæ perductus eſt,
vt porcis etiam ſuas ſiliquas inuideret.
Scimus aduerſarium nihil in nos poſſe,
niſi tu permiſeris. proinde non recuſamus
obijci quibuſcunque periculis, modo tua
clementia et aduerſarij inſultum, et noſtras
vires moderetis. Sic .n. fiet, vt etiam ſi
quando fuerimus inferiores in congreſſu tamen
hoc tua ſapientia vertat in bonum noſtrum.
Sic vicit filius tuus ſemper adorandus
Satanam, ſic carnem, ſic mundum, vt quum
maxime videretur oppreſſus, triumpharet
maxime. Ac ille nobis pugnauit, nobis
vicit, nobis triumphauit. Vincamus

& nos illius exemplo, tuo presidio per ſpm̄ ſanctū ab vtroqꝫ prodeunte in oīa ſecula Amē:

SED LIBERA NOS

Pater omnipotens, tua gratuita be nignitas nos ſemel à peccatis expia tos, ab impuriſſimo prē diabolo, libera uit per Ieſū chriſtū filiū tuū, & in ho norē nōis ac hereditatis adoptauit: ſed ita vt quamdiu verſamur in terris, perpetua lu cta ſit cū hoſte nihil nō moliente, vt nos quibus inuidet tuū beneficiū, in ſuū iub retrahat. Horreſcimus animo, quoties recor damur quā foedū patrē habuerimus, quū eſſemus mancipia peccati, quā infelici he reditati fuerimus deſtinati, quā immiti ſeruierimus dominio. Nec ignoramus illius obſtinatā malitiā, nō ſolū viribꝰ ſed mille etiam artibus ac dolis inſt

ructā

ructā in nr̄am perniciem: numq̄ dormit
numq̄ȝ ceſſat, ſed ſemper obambulat, veluti
leo fame rugiēs, captās, quęritās, ac ven
ans quē deuoret. Nimirū tui pater eſt diſſ
imillimus. Tu enī natura bonus ac benefi
cus, ouē erraticā reportas ad ouile, mor=
bidā ſanas, extinctā ad vitā reuocas,
inimicos etiā tuos blaſphemos in ſactū
nomē tuū, amore tuo preuenis, & ad
ęternā ſalutē inuitas. Ille odio inſatiabi
li erga nos, à quibus nūq̄ȝ lęſus eſt,
nihil aliud molitur, quā vt quā pluri
mos ſecū in exitiū pertrahat. Inſignis
cuiuſq; malicię eſt, gratis nulloq; ſuo
cōmodo velle perdere à quo quis non
eſt iniuria laceſſitus. At hic ſuo etiā
malo imminet in malū eorū, quos tu
in tutelā tuā ſeuocaſti. Nō tu illū
talē condideras, ſed eo malicię delapſꝰ

eſt, poſteaquã ſibi places tuę maieſtati
ſubiectus eſſe voluit. Proinde ſtimulatus
inuidia primos nrī generis parentes arte
circũuentos pellexit in mortē, inuidēs
illis paradiſi voluptates, quũ ipſe ſeſe cęli
gaudijs ſpoliaſſet. Nũc etiã acrioribꝰ in
uidię ſtimulis vritur, quod paradiſo
excluſos ſubuehis in coelũ, quod morti
deſtinatos per fiduciã in Jeſũ filium
tuũ ad beatã immortalitatē inuitas:
quod ipſius etiã maliciã vertis in cu
mulũ tuę glorię, nrę ſalutis. Proinde
quanq̃ ille multis merito formidabi
lis eſt, tamē conſolatur nos tua bonitas
quę plus poteſt ad ſalutē, quã vniuerſa
illius malicia ad perniciē, Agnoſcimus
nrãm imbecillitatē, ſed nõ expaueſci
mus hoſtis incurſũ, ſiue viuimus, ſiue
morimur, quãdiu te merebimur habere
protectorē. Nã metuimus exitium ab

illo malo, quandiu continget adhærere bono. Hæc vota filiorū tuorū pater æterne, si pia sunt, si iuxta formā a filio Jesu præscriptā concepta, certa nos habet fiducia, tuā bonitatē præstaturā quod petimus.

Ad patrē

Indulgentissime pater, qui sūmus in summis habitas, audi famulorū tuorū adhuc in terris exulantiū vota, quos pro tua ineffabili benignitate filiorū noīe dignatus es, datoq3 tui sp̄s preciosissīo pignore largitus es, vt cū reuerente fiducia ad te clamare audeāt, Abba pater. Oramus vt tuū nomē adorandū sic per vniuersū orbē inclarescat, vt quēadm̄ in coelesti ciuitate tu vnus es omniū gloria, ita in terris nullus

de ſe glorietur, ſed ſuā agnoſcentes
indignitatē tuāq; munificentiā, in tē
glorient᷑ oēs, quę ſola eſt vera gl͞a.
Et quoniam nobis varia difficiliſq;
lucta eſt cū mundo, cū Satana, &
huius miniſtris, cūq; carne quā cir
cūferimus, ſuſpirantes rogamus vt
adueniat regnū tuū, vt quēadm in
coelis oīa cū tremore ſeſe ſubmittūt
tuę maieſtati, ita tuus ſp̄s regnet in
animis noſtris, agnoſcentibꝰ te regē
eſſe regū oīm, quo nihil eſſe poteſt
neq; maius neq; meliꝰ. Et quēadm
in tuo ſancto palatio nulla eſt rebellio,
ita cuncti mortales, abdicatis omnibꝰ
humanis cupiditatibꝰ, toto pectore, tum
in proſperiꝰ, tū in aduerſis, tū in
vita, tū in morte, pareāt iuſſiꝰ tuis
regalibus, nimirū intelligentes, te ſolū

nihil poſſe velle niſi quod eſt optimū,
& hoc ipſo optimū eſſe quia tibi placi
tū. Voluntatē aut̄ tuā optime pater
nobis in diuinis libris notā, & expreſſā
eſſe voluiſti. At nullus hoim̄ poteſt tuis
imperatis facere ſatis, niſi tu dederis
ac pro tua ineffabili miſericordia nrāz
imbecillitatē boni conſuleris. Et qm̄
iuxta filij tui doctrinā nequaq̄ de fu
turo ſoliciti, toti de largiſſimi patris
prouidentia pendemus, tuo arbitratu
da nobis quotidie, quod huius vitę poſt
ulat neceſſitas. Sed an̄ oīa, quoniam
iuxta tibi chariſſimū paulū p̄cipue
ſpirituū pater es, paſce animos noſtros
alimonia ſpirituali, ſiue lacte opus eſt
infirmis, ſiue ſolido cibo adultioribus.
Cibus vere vitā largiēs eſt tui per ſa-
cras ſcripturas cognitio, tuiq; ſp̄s
gratia, per quā quotidianis virtutū
acceſſibus, iuxta internū hominem

grandeſcimus in te, donec adoleſcamꝰ
in virū, & in menſurā plenitudinis un
igeniti tui Jeſu chriſti. per verbū tuū nos
genuiſti, quū nihil eſſemus, per idē rex
Adā infęliciter natos denuo genuiſti, eod
alis, ac vegetas quos genuiſti. Hic eſt
enī panis ille coeleſtis, hoc eſt vinum
nouū, quo iugiter ac fęliciter ſaturāt[ur]
omnes beati ſpiritus, qui in tua domo
habitantes, in ſęcula ſęculorū laudant
te. Cuius portionē ſi quotidie dignaberis
impartire filijs tuis, indies decreſcent
in nobis fames ac ſitis rerū munda
narū. Quanq; aūt ſemel in ſacro laua
cro per fidē condonaſti nobis omnia
delicta, attamē quoniā donec hac carnē
mortalē circūferimus, & gratię tuę
theſaurū portamus in vaſis fictilib;
quotidie per infirmitatē humanā pec
cantes, quotidie egemus tua miſeric
ordia

ordia, que nobis ignoſcat lapſus nr̄os
ne excidamus a charitate tua, ſed per
ſeueremus in ea pace, qua tibi per unige
niti tui ſanguinē reconciliati ſumꝰ,
ac pariter dones, ut quemadꝫ tu miſeri
corditer condonaſti nobis oīa delicta,
ita nobis inuicem condonantes quoti
dianas offenſiunculas mutuā intᷣ nos
pacē, concordiā, & charitatē alamus
Neqꝫ enī te deū pacis propitiū habere
poteſt, qui proximo ſuo infenſus eſt.
Sed qm̄ dū interī militamus in his
tabernaculis, malicioſus ille tentator,
à cuiuƀ tyrannide nos in libertatē
aſſeruiſti per filiū tuū Ieſū, nō deſi
nit oēs admouere machinas, quo noƀ
in ſeruitutē retrahat, oramus ne nos
tuo pſidio deſtitutos tradas in manꝰ

illius, qui ſitit exitium animarum noſtrarū, ſed per fidē et charitatē perſeuerantes in conſortio benigniſſi filij tui perueniamus ad eā vitā, ubi nullę ſunt offenſiones, nec vllū à Satana periculū. Amen:-

AD FILIVM

GEneris humani conditor ac redēptor Ieſu chriſte, qui dixiſti, Ego ſū via, veritas, & vita. Via, doctrina pręceptis & exemplis: veritas in promiſſis: vita in pręmio. Oro te per ineffabilē tuam charitatē, qua te totū ſeruandis nobis impendere dignatus es, ne patiaris me vnq̄ aberrare abs te, qui via es: nec vnq̄ diffidere promiſſis tuis, qui veritas es, & pręſtas quicquid polliceris: nec in vlla alia re conquieſcere, quoniā vita es ęterna, vltra quam

nihil est quod desideretur, neqꝫ in
coelo neqꝫ in terra. per te didicimus
certū & expeditū iter ad verā salutē
ne dītius in huius labyrinthis oberra
remus. Tu nos exacte docuisti, quid
credere, quid agere, quid sperare, in
quo conquiescere debeamus. per te did
icimus, q̄ꝫ ex primo illo Adā fuerim⁹
infeliciter nati. per te didicim⁹, non
esse spē salutis, nisi per fidē in te. Te
vnicā esse lucē, quę praeluces omnib⁹
per huius sęculi desertū, perqꝫ nostrę
mentis noctē à tenebris Aegiptiorū
proficiscentibus, ad illā beatā terram
quā promisisti mitibus, tuaqꝫ mansue
tudinē imitantib⁹. In nobis enī nihil
erat praeter profundā caliginē, qui
neqꝫ calamitatē nostrā videre pote
ramus, neqꝫ vn̄ mali remediū pete
re debebamus. Tu dignatus es te

rā deſcendere, dignatus noſtrā natu
rā aſſumere, vt doctrina tua diſcuteres
ignorantię nrę caliginē, preceptis tuis
dirigeres pedes nrōs in viā pacis, vitę
tuę exemplis ſtrauiſti nobis viā ad
immortalitatē, ac tuis calcatā veſtig
ijs, ē ſalebroſa & cōmodā et leuē nobis
reddidiſti. Ita nobis via factus es, quę
neſcit errorē, in qua ne laſſaremus [eſſe] tua
benignitate nos magnis certisq; pro-
miſſis fulcire dignata eſt. Quis enim
poſſit delaſſari, ſecū reputās, per tua
veſtigia ingredienti paratā eſſe vitę cœ
leſtis hereditatē? Ergo dū in hoc iti
nere ſumus, ſpem certā nobis baculi
loco eſſe voluiſti, qua ſuſtentemur.
Nec his contenta fuit tua bonitas,
ſed agnoſcēs imbecillitatē nrę carnis,

interim ſolatio tui ſp̄s ſubinī zefiris
vires nr̄as, quo ad te curramus ala
criter. Atq ut tu nobis factus via
propellis oēm errorem, ita factus veritas
tollis omnē diffidentiā, Deniq nobis
factus vita, das hic peccato mortuos
vivere per ſpm̄ tuū oīa vivificantē
donec in reſurrectioē prorſus abolita
omni mortalitate, ſemꝑ tecū & in
te vivemus, quū chriſtus erit nobis
oīa in omnibus. Vita enī ęterna eſt
noſſe, patrē & filiū & ſpm̄ ſanctū
eſſe vnū verū deū. Quē nūc per fidē
videmus tantū in ſpeculo & ænigmate
tunc aūt cominus domini gloriam ſpe
culantes trāſformabimur in eandem
imaginē. proinde obſecro clemētiſſīe
ſervator, vt adaugeas famulo tuo fidē,
ne vacillē vnq in coeleſti tua doctrina:
adauge obedientiam ne vnquā deflectā

a pręceptis tuis: adauge conſtantiā
vt tuis ingrediēs veſtigijs, nec Sata
nę blandimentis illiciar, nec terri
culamentis deijciar: ſed in te, qui
ſolus es vera via, perſeuerē vſq; ad
mortē. Adauge mihi fiduciā, vt tuis
fretus promiſſis, nūq̄ ſeneſcā in ſtu
dio pietatis; ſed à tergo relictorū obli
tus, ſemper ad pfectiora contendam.
Adauge gratiā in me tuā, vt indies ma-
gis ac magis in meipſo mortuus, viuā
agarq; ſpū tuo: nihil metuēs pręter te
quo nihil maius aut potentius: nihil
amans pręter te; quo nihil eſt amab
ilius; in nullo glorians, praeter q̄ in te,
qui vera es gloria ſanctorū omniū:
nihil expetens pręter te: quo nihil eſt
melius; nihil deſiderās pręter te, qui
plena perfectaq; es fœlicitas, cū prē
et ſpū ſancto per oīa ſęcula. Amen.

AD SPIRITVM SANCTVM

ADorande ſpiritus, qui triadē illā om
nipotentē abſoluis, è patre filioqꝫ proce
dens, vtriqꝫ per oīa æqualis, ſola perſoā
proprietate differēs, qui tua bonitate cō
donas peccata reſipiſcentibꝰ, qui tuo ſāc
to afflatu purificas hominū mentes,
conſolaris afflictas, mœrentes caſtā læt
icia exhilaras, nubilas tua luce ſerenas,
errantes dirigis in oēm veritatē, frigētꝭ
accendis igne charitatis, pacis glutino
concilias diſſidentes, varijs donis inſt
ruis ac ditas eos, qui per te nomē pro
fitentꝛ domini Jeſu, Cuius actu viuūt
oīa, quæ verè viuūt, cuius deliciæ ſūt,
verari in ſimplicium pectoribus, quæ tibi
pro templis ipſe conſecrare dignatꝰ
es. Tuere quæſo in me tuæ benignitatis
munera

munera, & indues auge quod largiri
dignatus es, ut te gubernatore magis
ac magis in me moriant^r carnis aff
ectus, gliſcat vitę coeleſtis deſideriū:
te praelucente ſic tranſeā per caligino
ſū huius mundi deſertū, ut nec Satanę
vitijs inquiner, nec ullis erroribus in
uoluar, qui diſſonāt ab inuiolabili
veritate, quā tui nōis inſtinctu nobis
tradidit Eccleſia catholica, q cū patre
& filio viuis & regnas in ęternū Am̄:

Precatio Eraſmi ad Virginis
filiū Jeſū huāi gnis aſſertorē

ADoro te prona ſupplicique mente gnis
inſtaurator humani. Dei ſimul & vir
ginis fili Jeſu chriſte, qui verū illud es
lumē & imortale, ſine tempore pror
ſus, inenarrabili modo promanās a

patre, fonte lucis omnis, qui cū ſacro
ſpiritu' incogitabili nexu ſic coheres
vt neqȝ monadis ſimplicitas perſonarū
confundat diſcrimina, neqȝ triadis
proprietas, vſię ſcindat cōmunionem.
Tu enī iuſticię nouus ille ſol, qui ſemꝑ
oriēs a ſemper generante patre, ſemel
aūt viſibilis exortus orbi ſempiternis
damnato tn̄bris, tartareā peccatorū
nrōrū caliginē diſpuliſti, nouaqȝ lā
pade prę̄nitēs, diem illū candidum,
vereqȝ almū, & expectatiſſimū reuex
iſti mortalib. diem quē vnū fecit dn̄s
noctē teterrimā (cuius ipſi fueramꝰ
autores) profligans. Qui deniqȝ nū
qȝ deſinis inuiſibilis oriri mētibꝰ
pijs, ſubinde nouus, ſed idē nulli
tuę viuificę gratię radios inuidēs,
niſi ſi quis excluſerit inuidēs ipſe
ſibi

ſibi. Qui perpetuo quietus, rotas ac
versas omnia, semper intra temetip
ſu manes, eterna vertigine ambis
vniuerſa, illuſtras omnia, nihil non
intues, nihil nō penetrās, Conſpicuus
pariterq invisus: modicus & idem
immenſus: complectens omnia, ſim=
ulq incomprehensus: infuſus p oīa,
ſimpliciſſimus tamē. Temporū autor
ſine tempore, omnia moderās, ſine ſo
licitudine. Qui natiuo calore inſenſi
biliter illabēs, ad patrē ſubducis ani
mos mortaliū, ac terrenarū cupidi
tatū fece depuratos, quatenus licet,
in tuā ipſius naturā ſurſū rapis, rap
tos attenuas, attenuatos tranſform
as, vti quemadm tū cū patre deo na
tura, ita nos tecum vnū ſimus

adoptione. Quiqꝫ salutifero radiorū
tuorū influxu florentia vitaliaqꝫ
omnia parens, educator, origo et
finis omniū que nascunt᷑. Tuo sydere
afflari reuiuiscere est, tuo foueri lumīe
proficere est, tuis accendi flāmis per
fici est, abs te deseri perire est. O ter
foelices, quibus tu mitis et roscidus
exoreris: Ve sempiternū ijs, quibus
iratus occidis. Tuū intueri vultū ga
udiū est absolutū: tuo orbari conspec
tu, chaos et horror est eternus. Ubi
tu luces ibi demū immortalitas: ubi
nō luces, ibi infernus est. Exorere queso
mihi fastus ac propicius, o lumē om
lis amabile, animiqꝫ nebulas, quas
mihi mea terra suffundit, discute,
ijsqꝫ oculis quibus tu videri soles,
serenus irradia, atqꝫ illa affulge

fronte, qua coelū pariter & terrā
exhilarab. Tu qui terrarū flammis
opera omnia luſtras, ne pręterreab
quęſo hanc animulā, quā ipſe fixi
ſti. Ne pigeat benigne Ieſu reficere
quod facere dignatus es: reſtitue q̄d
inſtituiſti. Ne graueris inſtaurare
tuū ipſius plaſma. Reſarciat ſuo
in opere tua clementia, quod meo
vitio male diſſipatū eſt. Corrige
in tuo opificio, quod eſt meapte cu
lpa deprauatū. Agnoſce & perfice,
quod optimus optime conſtitueras.
Vindica quod tuū eſt, vt omnia m
ala nr̄a nulli niſi nobis ipſis imp
utemus. omnia vero bona tuę miſ
feramus accepta, qui ſingulari etiā
tua bonitate nr̄m malū in tuum
bonū diuina quadā arte ſoles vertere.

Tua me virtus benificentiſſime parẽs
Iesu, cũ nihil eſſem mirabiliter cond
idit. Tua ſapientia corpuſculo huic org
anis ad om̃ vſũ aptiſſimis, miraq; pa
rtiũ omniũ harmonia concinnato,
tũ ſenſuũ incredibili ſagacitate mu
nito, vitalem animã indidit, de tuo
afflatu ſacro calentẽ, im̃ortalẽ ęthe
rei ſeminis, ad tuimet imaginẽ ſcul
ptã, quo tui qui ſummũ es bonũ ca
pax eſſe poſſet. Cui quidẽ, & tuo de
luce, docilitatis quaſi ſcintillulas quaſdã
inſperſeſti, vti in medio mundi, veluti
pulcherrimo quodã tuorũ operũ theatro
collocata, per viſibiliũ rerũ cognitionẽ,
quarũ tu nihil nõ optime fabricatus
es, te inuiſibilem opificẽ inueſtigaret.
Tua denuo miſeratio, poſteaquã cum
gentilicię labis ſerpigine, tũ aut mea

pte

pte quoqȝ impietate, in nihilū recid
iſſem, ſalutiferę tuę mortis antidoto
in vitam repoſuit, deqȝ tuo dependiſti
innocentiſſime, quod ego nocēs cont
raxerā. Nullū nouit modū tua benigni
tas clementiſſime conditor. En iterū
ſer gratuito reſtitutū, ne ſemel aſſertus
in miſerandā ſeruitutē reuoluerer, tua
profuſiſſima liberalitas quot egregijs
dotibus cōmunijt, quot efficacib9 ſacra
mentis aſſidue de tuę ſacroſanctę mor
tis fonte ſubſcatentibus cōfirmauit,
lauacro viuificās candidāsqȝ, ſacro
chromate roborās, corporib9 ſanguiniſqȝ
proprij dapibus ſaginās, neqȝ nō effi
caci vnguine contra ſpūles agones
militē tuū durās varijs chariſmatib9,
& arcanis muneribus locupletās, ta

ritis animorū instinctibus trahēs aberrantē, extimulās dormitantē. Et tanq͂ hęc omnia parū sint, ita misticę scripturę tuę remedijs vndiq͂ periculis nostris occurrit tua pietas. Doces errantes, fulcis nutantes. promissis cō firmas laborantes, hortatu conantes erigis, exemplis inflāmas, minis deterres, nūc allicis beneficentia, nūc meritę calamitatis flagello castigas. Deniq͂ adhec oīa, tā multa, tā magna, ingratū me atq͂ obsurdescentē, toties spretus, toties capitaliter offensus, tamē vsq͂ & vsq͂ reuocas redemptor ignocentissime, iamq͂ in pręceps eunti, penitentię salutaris asylū aperis, & aperis, quoties a nobis auersi ad te refugimus, nihil scilicet interire volens eorum

rum, que pulcherrimus ipſe tam pulchre finxeras, quemque mercator, neqꝫ imperitus, neqꝫ ſtultus, tam cupide, tantoqꝫ impẽdio redemeras. Huius tam inęſtimabilis tuę bonitatis fiducia, en audet ad te redire poſt tā diutinas errorū ambages mancipiū fugitiuū, ad te ſuū oīmqꝫ dominū. Aſſere poſtliminij iure quod tuū eſt, domine Ieſu, neqꝫ ſimul & tibi, & mihimetipſi reſtituor: quandoqdẽ vtriqꝫ perij. Me miſerū, quā multis. q̄ imperioſis, quā pudendis dominis inſeruiui, dū inſaniſſimū Aegipti peregrinatio, dū Babilonica captiuitas nimio delectat opere, dumqꝫ tuū vere ſuaue iugū ceruice demēs excutio, cui ſeruire ſumma vnicaqꝫ libertas eſt, a qͦ aſſeri, eripi eſt, a quo teneri, beatitudo eſt

eſt: a quo profugere, interire eſt.
Audet redire tamē ad indulgētiſſi
paſtorem ouis iterū erratica, quā
tu quondā diu multūqȝ per vitiorū
vepreta veſtigatā, humeris tuis lętꝰ
reportaſti, niueoqȝ innocentię vellere
denuo tectā, cōmunibꝰ eccłię tuę cau
lis reddidiſti, in quibus iā luporū
inſidias nō timeret. Audet redire ad
amātiſſimū parētū filius mali frugi
qui meliores ānos corporiꝰ ſimul &
ingenij dotes, hoc eſt, om̄ ditiſſimi
patris ſubſtantiā cū turpiſſimis ne
potibus, ſcortiſqȝ barbaris, nempe carnis
cupiditatibus nequiter prodegit. Reuer
titur aūt ē longinqua ignotaqȝ regio
ne vitiorū omniū, quę tu ſola igno
ras ęterna ſapientia, nudus, egēs, fa
melicus, nihil ſecū ex tanta benigni

parentis liberalitate referēs, prętер infelicē
conſcientiā ſceleribus pudoreq; coopertam.
Superat tamē hunc nequiſſimū, aut im
menſū impietatis meę cumulū tua ge
nuina bonitas, qui ſeruū hunc nequiſſim
um nō ad crucem, nō ad cōpedes, quas
alioqui ęternas cōmeruerat, ſed ad veni
am vocas, nō noxę dedis, ſed emendat
ū in familiā recipis. Quē hanc vlceroſā
et vagā curā potius quā poena dignā iu
dicas. filiū tā male dicto audientē, tā
a paternis moribus degenerē, nō exhere
das, nō abdicas, ſed patria victus pieta
te recipiſcenti vltro etiam in amplexꝰ
occurris. Nō tu reuerſū domo prohibes nō
ſupplicē à genibus repellis, ſed ad prim
am ſtatī poenitentię vocē in collū infu
ſus oſculo dignaris, & quē lentiſſime

ſuſtinueras peccantē, pęnitentē lubēs
admittis, pannoſo nouā ſtolam depro
mi iubes. Supplicium merito paratur
conuiuiū, iam vtiq; de tuo veteres
omnes noxas condonas. Et prę nimio
recepti pignoris gaudio nō vacat priſti
narū offenſarū meminiſſe, nō ſęuis
linguę verberibus patria intonat ira
nō auditur vel lenis illa Mitionis ex
postulatio. Quod vnquā simile patris
indulgentis exemplū ſolertes illi naturę
adumbratores ediderūt Vę hyemi pecto
rū nrorū, clementiſſime ſaluator, ſi tua
tā inaudita nri charitate, nō incaleſc
unt ad te redamandū, qui ſic adamaſti
prior. Vę lethargo mentiū nrarū ſi
tantis meritis excitatę nō expergeſiūt
Vę duritię cordis humani pluſq; adamā
tini, ſi tanta tua indulgentia non

potest mollescere. Sed quisnā ò sola spes
nrā, revellet hoc cor saxeū & inextrica
bile carneūqz, & simplex reponet, nisi tu
solus, qui quo vel sic nram peruinceres
duritie, ipsi caro factus es, Imo quis to
tū hunc hoiēz a summo capillo ad im
ū vsqz calcaneū refinget, nisi tu agn
us immaculatiss, qui nō precaminibus
aut herbis magicis, sed sanctissimi tui
cruoris aspergine creaturā innouas vn
iuersā, qui seniū abolens mundi, cęlū
nouū, terrāqz nouā solus creas. Quis
hoc putre cadauer in vitę nouitatē rest
ituet, nisi tu qui solus arentia deplor
ataqz ossa vitali flatu animas, qui qu
atriduanū Lazarū simplici voce in luc
em extiuisti. Suscita quęso, & nostrū ho
funus, tu qui vita es oīm, sana ęgro=
tū

tū hunc, qui vera medicina es, Miſer
andū hunc hydropicū tua gratuita
mīa dignetur apprehendere, nil niſi
res fluxas nihiliq; ſitientē, morbiq;
vim miſerabili copia, nequicq; alen
tē: proq; inexplebili male dulciū aqu
arū auiditate, tui ſitim inſere, de cuius
fonte qui biberit, nō ſitiet inęternū
tui famē excita, qui panis es vitę,
de quo qui ſemel ederit, nimirū nauſ
eam fecerint ollę carniū Ægiptiarum
Solue omnipotenti tuo nutu animā
hanc paralyticā, corporis affectibus velu
ti ignauo grabbato prorſus affixam.
vitęq; ac pietatis officijs reſtitue, In
ſaucij huius capitalibus plagis, pariter
& ſalutaris poenitentie vinū, & tuę co
ſolationes oleum infunde. Aperi ceci

huius internos oculos, vt te aſpiciat
lumē īmortale, protinuſq; euaneſcant
omnis huius mundi præſtigiæ. Poſtre
mo qm̄ tu es vnicus ille noui plaſma
tis autor, totū hunc Adā veterē quā
tus eſt, detrahe, qui nihil vn̄, profect9
eſt, niſi limū ſapit, proueniatq; te
fingente, nouus ille qui ſecundū te cr
eatus ſit. Nam tu dulciſſime Ieſu, pi9
ille es incantator & magus, qui non
Theſſalib Cholchiciſue venenis, ſed om
nipotenti vītā tua, nō corpus modo,
verū etiā aīam refingis, neq; tantum
ſenio iuuenē, verūetiā propulſata mort
e viuā facis & immortalē. Feſtina ig
itur, & me totū ſpūb tui ſacretis incā
tamentis, tueq; gratiæ ſuccis transfi
gurare. Tolle putrem hanc & corruptiſ
ſimā

ſimã carnẽ, aſſidue cum ſpũ bella
gerentẽ, nouamq; ad tuę carnis ima
ginẽ inſere purã, incõtaminatã, ſpũ
audientẽ. E marceſcat hęc quę fęnũ
eſt, neq; te oĩno videbit: ſuccedat ea,
que videbit ſalutare dei. Exime ſpm̃
hunc brutũ, aĩalẽ, tumidũ, intracta
bilẽ, cũ carne coniurantẽ, à te ſępe de
ſciſcentẽ: tuũ imperti ſuauẽ, mitẽ, coel
eſtia ſapientẽ, aſpernantẽ ea que vidẽ
tur, qm̃ temporalia ſunt, ſubuolantẽ
ad ea, quę nõ videntʳ ęterna, vt mihi
met velut exanimatꝰ, per te ſpirẽ, in te
vno, tibiq; vni viuã, mihi mortuus
mundo. Eteñ ſuopte ſpũ qui viuunt,
ij vere mortui ſunt: tuo vero qui agũtʳ
neq; in carne ſunt, neq; ſub lege, ſed
vitã viuunt immortalẽ, capitis nũquã
morituri, membra immortalia facti.

Sic igitur aufer me mihi, imo me mihi
restitue vnice salutis autor Iesu christe
me mihimet excide, vt tibi inserare mihi
pereā, vt in te sim incolumis: mihi mo
riar, vt in te viuā: mihi marcescā, vt
in te floream: in me sim inanis, vt in
te abundē: in me nihil esse incipiā,
vt in te sim omnia. Magnā rē petit
à te vermiculus (neq;. n. me fugit) nec
meritis modo, verū etiam votis humanis
atq; adeo intellectu maiorē, nimirū
vt vnū tecū fiat. & in deū quendā
transfiguretur homunculus. Sed quid
hoc vsq; adeo mirū, si in deū transfi
guretur homunculus? magis mirū, q̄d
in hoīem transfiguratus est deus. Inco
gitabile vtrūq;, incomprehensibile vtrū
q;, verū hoc demū incomprehensibile tu
a mīa dignū, incōprehensibilia benef
ficia.

icia largiri. Eoq; te nō per mea merita
quę vel nulla ſunt, vel mala, ſed per
teipſū obſecro conditor optime maximeq;
perq; oīa quibus tuū numē placari flecti
q; ſolet: per tibi cōmunē patris potentiā
qua me de nihilo magnū quoddā atq;
admirandū bonū finxiſti: per homuſiō
tibi ſcti ſpūs bonitatem, qua me tot gra
tuitis dotibus locupletaſti: per tuam
admirandā ſapientiā, qua pertingens à
fine uſq; ad finē fortiter, & diſponēs
omnia ſuauiter, inenarrabili conſilio
nos redimere dignatus es. Atq; in pm
is per adorandū illū nūq; inſtaurationis
is fontē, incōparabilē charitatē tuā,
quę te veluti muſto lymphatū atq;
bacchantē, è ſinu dei parentis in vterū

virginis, ex arce coeli in hanc lachrimo
ſam vallē exilij noſtri deduxit, et hunc
limū induere compulit oppido volētē
Perqȝ oēs humanę conditionis iniurias
milleqȝ huius vitę incommoda, quę tu
domine oīm ſeruuli leuiſſimi cauſa, 33
annos ſpontaneus pertuliſti, per famē
ſitimqȝ, qua nrā ingluuiē dependiſti:
per tędia, per labores, per vigilias, per
ęſtus, per algores, quibus exitialē lux
um nrm̄ luiſti. per ſūmā pauperiē, in
qua & naſci, & viuere, & voluiſti, vt
noſtrā ditares egeſtatē. per obtrecta
tiones, per contemptus, per cōuitia per
totius vitę tuę ſūmā humilitatē, qua
noſtrā ſuperbiā fregiſti. per ſanctiſſi
mas illas tuas lachrimas, quas toti
es pro noſtris ſceleribus effudiſti.

per extremos illos innocētiss tuę mētis
angores, quos instante crucis supplicio,
nentiquā mortis formidine, quā tāto
pere sitiebas, sed incredibili quodā am
ore mēbrorū tuorū volens assumpsi
sti, nrām in te transferēs imbecilli
tatē, vt tua nos infirmitas cōfirm
aret: tuaqꝫ tristitia luctuꝰ ęternos no
bis adimeret. Per sanguineas guttas,
quas toto exudabas corpore, cū graue
scelerū nrōrū sarcinā in tuos esse
humeros impositurq. Per tua vincula
quę nos ęternę captiuitatis cathenis exu
erūt. Per tuū reatū, quo nos sumus à
vero crimine absoluti. Per probra, &
virulenta loedoria in te congesta, cū
pro nostris flagitijs tu male audic

bas innocentiſſime. per illita ſputa, per
tibi impartos colaphos, qui nris debe
bant᷑ malefactis. per ingentē illū ing
enuę puriſſimęq; mentis tuę pudorē,
quē & ipſū tua immensa charitas vo
lens lubensq; in ſeſe recepit, cū prim
vt maleficus quiſpiā a teterrimis ca
rnificibus de tribunali ad tribunal
de iudice ad iudicē pro palā traheris:
tūq; foede laniatus virgis lictorijs, inſa
nę plebi conſpiciendus producereris, nrā
ignominiā traducēs vt nos in tuā glo
riā vindicares. per liuores tuos, quibus
noſtris plagis remediū admotū eſt. per
tua vulnera, nrām medelā: per tua fla
gra, quibus ſeruuli huius noxias expiaſti
per ſacroſanctū ſanguinē tuū, quem to
ties prodigus effudiſti, vt nrām rubig
inē

inem eluceres. per crucē ter adorandū,
probrū tuū, nrā gloriam. per pręcioſiſſi
mā mortē tuā, quā indebitā pro nrō
omniū capite dependiſti, quaqȝ genus
humanū in hęreditatē īmortalitatis vitę
reſtituiſti, vt cū nrā nobis vitę mortis
eſſet ingreſſus, tua nobis vitę mor fie
ret initiū. Per inęſtimabilia pietatis
in deū patrē, & amoris in nos tui
merita, quibus pctorū nrorū mala
noīa cumulatiſſimę diſſoluiſti. per ve
nerandā virtutē puriſſimi ſacrificij
~~tui~~ quo ſacerdos et idē hoſtia, nos
patri deo tibiqȝ ipſi reconciliaſti. per
adorandū illud myſteriū, cū perfo
ſſo latere fontē arcanū ſanguinis &
aquę etiam exanimis aperuiſti, vt
altero reuiuiſceremus mortui, altero

purgaremur immundi. per magnifi cū triumphū tuū, quē rediuiuus ab inferis, sublata mortis tyrānide, coelis plaudentibus inuexisti. Per immortalē gloriā tuā, in cuius partē nos cohęredes asciuisti. per pietatē meritaqꝫ ecclesię sponsę tuę virginis illibatę, quā indissolubili copula conglutinata, tuo sanguine calet, tuoqꝫ spū animat. per meas ęrūnas, materiā tuę bonitatis. per mea mala, à quibus me nō liberabit nisi sola tua misericordia. per tua bona, pro qbus equidē nihil habeo quod rependā, nisi meipsū, qui iā olim tuus sum, neqꝫ hoc tamē ipsū, quicquid id est, donare

possū

possũ, nisi tu ipē arripias, quodq3 iure
tuũ est, etiam amore tibi vendires.
Ergo nō meis pro meritis sed pro
multitudine miserationũ tuarũ, q̄d
tuũ est, tibi assere. Inijce mancipio
tuo manũ, recude opus tuũ opifex
teq3 dignũ munus fingito. Exige
procul ex aīo meo templo tibi sacro
infandas abominatiōes Ægyptiorũ
quibus est a me nimis impie prophā
natũ, dono verę fidei purga, purg
atũ illuminet tua sancta spes, quę
neminē confundit, illuminatũ cha
ritatis igni perfice, meumq3 spm̄ iā
transfiguratũ, ita cũ tuo copula,
imo sic meũ tuus absorbeat, ut foeli
cem consensũ nrm̄ nulla diuinis mūdi

neqȝ poſteritas, neqȝ aduerſitas, neqȝ
vita, neqȝ mors, queat diſtrahere, vt
iā pręter vnū te, nihil amē, niſi tum
in te, tū propter te. Carnē aūt hāc
adhuc humi ſerpentē, in crucis tuę
palmā ſuſtollito, atqȝ illic tecū fœli
cibus affigito clauis, vt liber ac terre
na oīa, ē ſublimi ligno deſpiciēs, ad
te vnū anhelet amor meus. Tu mihi
dulceſcas vnus, tu vnus ſapias, tu ſolꝰ
delectes, te ſolū admirer ac deamē.
Sordeſcat mihi magis ac magis ò ve
ra fœlicitas, mundus hic impoſtor cū
ſuis pręſtigijs & incantationib, cumqȝ
exitialib. illectamentib, quę ſe uocat abs
te. Expurga palatū meū quondā heu
dulcibus venenis male imbutū, vt tu

a ſuau

na ſuauitate guſtata, protinus ama
reſcant mihi carnis delicię, olim in exi
tiũ vſq; dulces. poſt hac nauſeę mihi inſt
ar ſint venenatę mundi lauticię, quas
aliqñ, me miſerũ, q̃ auide deuoraui.
Ne iam rapiant oculos meos quamli
bet in ſpeciem decora, quęcũq; tuis
oculis nõ placent. Nõ placent aũt niſi
pia, cũ ipſa ſis pietas, nõ niſi caſta, cũ
ipã ſis puritas: odiſti fucata, cũ ipſa
ſis veritas: nõ probas quicquid carnem
ſapit, cũ ſp̃s ſis ſimpliciſſimꝰ. Execra
ris animale ſapientiã qui patris es
ſapientia. Abominaris quicqđ mundus
miratr, qm̃ iam olim & te mũdus,
& tu mundũ odiſti, fucata execratꝰ,
a mundo ſermones, quotquot tuos vor
ari vis. Atq; ita paulatim attrahente

te; mea mens tuo īmoriatur amori
ut ad utriusq; fortunę sensū penitꝰ
obstupescat. Quid n. omnino boni sine
te, aut quid q mali tecū mihi posset
accidere? Imo quid nō dulce tecum?
aut quid tā malū, quod tu tuis non
vertas in bonū? Cętera misceant sur
sum, ferant ac deorsū, mō ne te mi
hi subducas. Amores mei, meiq; ignes
tu sis unus, qui pulchri ipsius ideaes
immortalis, cuiusq; communione pu
lchra sunt, si qua specie placent, quem
deperire seruari est. cuius amore fure
re, unica sanitas est. Tu mea voluptas,
quo frui cumulus est felicitatis. Tu mihi
diuitię, qui sūmū illud es bonū, quo q
potitur, nihil est quod pręterea desyderet
Tu meū decus, qui gloria es patris &

Honor

honos ſanctorū om̄. Tu meū pręſidiū
qui nutu ſimplici ſeruare, potes quę vis.
vis aut oīa. Tu mea certa ſpes, qui idē
et promiſſor es, & pignus, & pręmiū.
Tu mea fiducia, qui nequaq̄ baculus
es arundineus, manū innitentē ſibi
deſtitues ac vulnerabis, ſed fidelis illa
petra, in qua quiſquis fundamēta iece
rit, nō metuit ruinā. Tu mihi pater
cui toties vitā debeo, Tu meū ſolatiū,
tu gaudium cordis mei, tu pax, tu
tranquillitas, Deniq; pro te vno contē
nē oīa, vt mihi viciſſim ſis vnus, pro
omnibus; ad quę nihil ſunt oīa, & in q°
vno ſunt vniuerſa, quę ſunt: Nihil
enī eſt, quod tui ſimile nō eſt, cuius
eſſe bonitas eſt & pulchritudo. A quo
degenerare, quid aliud eſt, quā in

nihilū tendere, Ad cuius ſimilitudinē
quo quiſq3 propius acceſſerit, hoc magis
ac magis perficitur. Tale igit͛ uti fin
gere digneris mitiſſime Jeſu, hunc
homūtionē, quantus eſt, tibi do, atq3
in manu trado, vt me tecū, & te
mecū mihi reddas, qui ſumma es bo=
norū om̄, ſemper adorandus cum
pr̄e et ſpū ſancto. Amē.

E

E

